

บทนำ

พี่เอารักมาฝาก...เป็นความรักจากชายคนหนึ่งส่งถึงทรามวัย
ขอ...ฝากหัวใจเอาไว้ ในห้องหอหัวใจของเจ้าที่เขามูซา
พี่เอารักมาส่ง จากชายชื่อตรงคงคำมั่นไม่ผันวาจา
รักกว่าน้ำดินและฟ้าหญิงทั่วทั้งโลกา ไม่ปรารถนาใครเกิน...¹

ดาราพรรณรายเย็นย่ำหวนให้เด็กหนุ่มวัยสิบสองปีที่ก้าวมายืน
อยู่ตรงหน้า เจ้าของตากลมใส่แขนคอดั่งบ่าเพื่อมองเจ้าของใบหน้า
อ่อนใสซึ่งผสมกันระหว่างหล่อเหลากับสวยหวานที่ได้มาจากผู้เป็นพ่อ
และแม่

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มแลดูลึกลับจับจ้องร่างน้อยที่ครั้งหนึ่งเคยอ้วน
ตุ้ตะ แม่หนูน้อยวัยหกขวบยังจำเนื่ออยู่เช่นเดิม ทว่าส่วนสูงที่มากขึ้น
ทำให้ร่างไม่อ้วนอ้าย แถมยังผุดผาดมีแว่วว่าจะสวยบาดตาในอีกไม่กี่ปี
ข้างหน้า เขาใช้นิ้วเรียวยาวแตะแก้มสีชมพูระเรื่อ

“ดาราจ๋า...พี่หันคิดถึงมาก” เสียงแหบที่อยู่ในวัยแตกเนื้อหนุ่ม

¹ เพลง บอกรักฝากใจ : สดใส รุ่งโพธิ์ทอง

ดังนั้น

“น้องก็คิดถึงพี่จ๋าเหมือนกัน” ดาราพรรณรายยิ้มหวาน ทั้งสอง
สวมกอดกันแนบแน่น

“ไม่คิดว่าเราจะพรากจากกันนานขนาดนี้...” เปลวสุริยันก้มมอง
โบหน่านารัก เขาใช้นิ้วแตะริมฝีปากเล็กสีลิ้นจี่ “ยังเก็บจามิของน้องไว้
ให้พี่ใช้มั้ย มันยังไม่เป็นของใครใช้มั้ย” คนที่อยู่ในวัยสิบสองปีทวง
สัญญาที่เคยให้กัน

“ของน้องยังอยู่ดีค่ะ แล้วปิกาจูของพี่จ๋าละคะ” เด็กหญิงวัย
หกขวบทำท่าทวงเงินแบบไร้เดียงสา ผิวแก้มนุ่มแถมไปด้วยสีชมพูระเรื่อ

“ยังอยู่ดี ไม่เคยผ่านมือใคร มันรอแค่ดาราคนเดียว”

ทั้งสองสบตากันเนิ่นนาน โบหน้าที่มีแววหล่อเหลาค่อยๆ ก้มต่ำ
ดวงตากลมใสปรือลงก่อนจะหลับปริ้ม

ตามคมของคนที่เห็นเหตุการณ์เบิกกว้าง เมื่อร่างของเด็กทั้งสองมี
งูเผือกเลื้อยล้อมรอบตัว งูตัวนั้นมีเกล็ดแวววาว ‘งามระยับ’ จับตาจับใจ
เลื้อยพันทั้งสองร่างเอาไว้ราวเชือกพันธนาการ ก่อนที่ริมฝีปากสีลิ้นจี่
จะได้สัมผัสกับปากหยักสีราสปิเบอร์รี่ที่สวยไม่เป็นรองสตรี...

“ม่าย!...”

1

ชีวิตของป่า

เจ้าของร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นนั่งหอบหายใจคนเดียวกว้าง หลังตื่นจากฝันร้าย ‘ร้าย’ ที่สุดในรอบปีเลย! ทั้งหลอนทั้งน่าหวาดกลัว ยิ่งกว่าตอนเจอผีหลอกสองปีซ้อน ฝันร้ายอย่างเดี่ยวไม่ว่า ดันมีเพลงโปรดของเขาดังคลอในความฝันอีกด้วย ชายหนุ่มเอื้อมไปคว้าเหยือกมารินน้ำใส่แก้ว ยกขึ้นดื่มหวังจะขับไล่ความฝันเลวร้าย

‘ฟิลลิปเป้ มหาเสน่ห์ ฟาเบรกลาส วงศ์บุษบา’ ลุกขึ้นเดินไปยังห้องน้ำ ไฟสีเหลืองนวลเผยให้เห็นใบหน้าอิดโรย ที่มีแววตื้นตระหนกจากฝันร้าย มหาเสน่ห์มองภาพตัวเองที่สะท้อนอยู่ในกระจกแล้วส่ายหน้าสลดท่าซ่างไฟที่เพิ่งมาเปลี่ยนหลอดเมื่อกลางวัน

‘ไอ้ช่างเวร เลือกลีไฟซะหน้าฉันดูเหมือนผีตอแหล!’

เจ้าของร่างสูงใหญ่เดินกระวนกระวายอยู่ในห้องน้ำ พร่ำสบกคำหยาบออกมาอย่างต่อเนื่อง “มันต้องไม่ใช่ความจริง เขาว่าฝันร้ายจะกลายเป็นดี” ให้กำลังใจตัวเองแล้วเดินไปที่เตียง แต่ก็ไม่สามารถข่มตาหลับ ภาพความฝันอันโหดร้ายยังตามมาหลอกหลอน จนที่สุดแล้วเขาคัดสินใจเดินไปยังห้องที่อยู่ติดกัน

ภาพลูกสาวตัวน้อยวัยหกขวบนอนหลับอยู่บนเตียงที่มีผ้าปูสีฟ้า

ลายการ์ตูนเรื่องโปรดของเด็กหญิง ทำให้คนเป็นพ่อยิ้มเอ็นดู ชายหนุ่ม
นั่งลงตรงขอบเตียง เกือบเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนที่ระพวงแก้มนี้ ‘ดารา-
พรรณราย’ คือแก้วตาดวงใจของเขา แม้ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน แต่
เขาก็รักอย่างสุดหัวใจ มหาเสน่ห์ทอดตัวลงนอนข้างลูก ค่อยๆ ประคอง
ร่างน้อยให้เข้ามาอยู่ในอ้อมกอด เสียงจ๊วบๆ ดังจากปากน้อย ส่งให้
ริมฝีปากหยักลึกฉีกกว้างจนสองข้างแก้มปรากฏลักยิ้มทรงเสน่ห์

เปลือกตาบางค่อยๆ กะพริบถี่อย่างง่วงงุน “คุณป้า นอนไม่หลับ
เหรอค๊า” เด็กหญิงถามงัวเงีย เมื่อโดนปลุกด้วยการหอมแก้มติดกัน
หลายครั้ง

“ป้าขอโทษนะคะ ที่ทำให้ดาราตื่น”

“ไม่เป็นไรค๊า” ดาราพรรณรายเอื้อมมือขึ้นไปลูบแก้มสาก สีหน้า
อิดโรยบวกกับดวงตาแห้งผากที่ฉายแววกังวลไม่อาจเล็ดลอดสายตาของ
หนูน้อย “งานยุ่งเหรอคะ”

“เปล่าจ๊ะ ป้าแค่ฝันร้าย ฝันว่ามีคนมาแย่งดาราไปจากป้า”

“ดาราไม่ไปค๊า” ดาราพรรณรายกอดผู้เป็นพ่อ สองพ่อลูกกอดกัน
แนบแน่น

“ป้าจะไม่ยกดาราให้ใครจ๊ะ ป้าสัญญา!”

คำว่า ‘ยก’ ทำให้คิ้วน้อยๆ ขมวดมุ่น สมออันหลักแหลมเริ่ม
ประมวลผล แย่ง คือช่วงชิงไปแบบไม่เต็มใจ แต่ว่า ยก คือการให้โดย
สมัครใจ

“คุณป้าฝันว่าอะไรค๊า บอกดาราได้มั๊ย แล้วใครจะแย่งดาราไป
จากคุณป้า”

น้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใยของคนที่เขายกให้เป็นคนสำคัญอันดับสอง
ในชีวิตรองจากแม่ผู้ให้กำเนิด ทำให้มหาเสน่ห์ซาบซึ้ง น้ำตาปริ้มจะไหล

“ไม่มีอะไรหรอกจ๊ะ ฝันร้ายจะต้องกลายเป็นดื้ออย่างแน่นอน” คน

เป็นพ่อตัดบท รวบลูกเข้ามากอด รอให้ถึงชาติหน้าตอนบ่ายๆ เขาถึงยก
ดาราพรรณรายให้เปลวสุริยัน! ไม่ว่าใครหน้าไหนเขาก็ไม่เคยให้ทั้งนั้น
ลูกสาวคนเดียวเขาเลี้ยงได้!

“งั้นนอนเถอะนะคะ หน้าคุณป้าซีดซีด”

มหาเสน่ห์หอมแก้มลูกสาวอีกครั้ง “จ๊ะ งั้นป้าเล่านิทานให้หนูฟัง
ดีกว่านะ” เขาเล่านิทานเรื่องโปรด เมื่อนิทานจบ เด็กหญิงในอ้อมกอดก็
เข้าสู่ห้วงนิทรา กระนั้นแล้วคนเป็นพ่อก็นอนไม่หลับด้วยกลัดกลุ้มเรื่อง
ความฝันอยู่ไม่หาย

มหาเสน่ห์ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ลูกขึ้นเดินไปรับลมที่หลังบ้าน
ซึ่งปลูกติดหาดทรายสีขาว

“นอนไม่หลับหรือครับนาย” แอสตันเดินเข้ามาถาม

“อืม ฝันไม่ดีนะแอส”

เจ้าของชื่อที่โดนตัดให้เหลือพยางค์เดียวทำหน้าแบ่ วันดีคืนดีก็
กลายเป็น ‘แอสไพริน’ ขนานดีของมหาเสน่ห์ แอสตันรับถามเรื่องความฝัน
“ผมเคยอ่านเจอว่ามีวิธีแก้เคล็ดความฝันได้ะนาย” คนที่โดนจับให้เรียน
ภาษาไทยมาพอๆ กับมหาเสน่ห์ออกความเห็น

“ยังงั้น...”

หลังจากนั้นแอสตันก็ปรุงน้ำปลาหวานผสมปลาร้าของโปรดให้
มหาเสน่ห์ พร้อมมะม่วงผ่านชิ้นเล็ก ก่อนจะอธิบายคร่าวๆ เกี่ยวกับวิธี
แก้เคล็ดความฝัน

คนที่กำลังกลุ่มสุดญ่ได้ยินก็รีบสวามาม แล้วนั่งแกว่งอ่านหนังสือ
ลักพัก ระบบในร่างกายก็เตือนว่าข้าศึกใกล้รุกประชิดเมืองเต็มที่แล้ว
ปุด...ปุด...ปุด เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูง โยนหนังสือไว้บนเก้าอี้ที่มีที่วาง
แขนตัวใหญ่ แล้ววิ่งไปยังห้องนอนที่อยู่ชั้นบน จากนั้นก็เกิดเสียงอีกทีก็
ครึกโครมเหมือนมีการต่อสู้ และมีเสียงพุดดังกลบ

“ฝันร้ายกลายเป็นดี ฝันไม่ดีให้กลายเป็นดีเป็นเยี่ยม!”

มีเสียงสาธุตบท้าย รวากับว่าเจ้าตัวอธิษฐานขอพรจาก...ขอ-อ๊-ซี่!!!

บุญเยี่ยมยืนมองภาพสองพ่อลูกนอนกอดกันกลม ตั้งแต่มี
คนคิดปองร้ายโบตัน ภรรยาของมหาลาก แต่บังเอิญหนูน้อยรับเคราะห์
แทน มหาเสนห์ก็ดูแลลูกสาวเข้มงวดขึ้น จากที่รักใคร่ผูกพันกันอยู่แล้ว
เดี๋ยวนี้ตัวแทบจะติดกันจนดาราพรรณรายเปรยออกมาอย่างอึดอัดเป็น
บางครั้ง

‘คุณป้าไม่ยอมให้ดาราคุยโทรศัพท์กับพี่ชั้นเลยค่า แถมยังไม่ยอม
ให้ดาราไปค้างกับคุณป้าคุณย่าอีกด้วย’

ดาราพรรณรายก็เหมือนเด็กผู้หญิงทั่วไป ที่ต้องการเพื่อนในวัย
เดียวกัน เพศเดียวกันบ้าง คุณนายใหญ่ของฟาเบรกลาสพยายามเกลี้ย-
กล่อมให้ลูกชายแต่งงาน หลานจะได้มีแม่คอยเอาใจใส่ ไม่ใช่วิ่งไปหาแต่
ป้าสะไภ้อย่างนลินและโบตัน แม้ว่าทั้งสองจะรักและเอ็นดูเด็กหญิงมาก
ขนาดไหน แต่ก็ต้องดูแลลูกชายและสามีจอมเรียกร้อง ดาราพรรณราย
จึงต้องอยู่ท่ามกลางลูกและลูกพี่ลูกน้องที่เป็นเด็กผู้ชาย

และไม่มีใครสักคนที่จะเล่นบาร์บี้เป็นเพื่อนดาราพรรณราย

“จ๊ะเอ๋ เจ้าหญิงดาราตื่นหรือยังเอ่ย” เสียงหัวทุ้มดังแทรกเข้ามา
ในวงค์ของพี่เลี้ยง บุญเยี่ยมทำหน้าเบ้ เธอคิดผิดที่ไม่มีใครเล่นบาร์บี้
เป็นเพื่อนดาราพรรณราย มหาเสนห์ที่อยู่บนเตียงกำลังถือตุ๊กตาที่ครั้งหนึ่ง
เคยจับหักแขนหักขา พร้อมทั้งหักคอเล่นลับหลังลูกสาว ขาเด็กที่สวม
รองเท้าส้นสูงสีแดงของตุ๊กตาได้ไปบนแขนขาวอมชมพู เสียงหัวเราะ
คิกคักดังตามมาเพราะจ๊กจี้

“ตื่นแล้วค่าคุณป้า” ดาราพรรณรายพลิกตัวหนี พอตึงหลักได้
ก็โถมตัวโถมหาเสนห์ทันที “สุขสันต์วันเกิดนะคะ ขอให้คุณป้าเป็นผู้ชาย

ที่มีความสุขที่สุดในโลก”

มหาเสน่ห์หูกอดลูกสาว “ป้าเป็นผู้ชายที่มีความสุขอยู่แล้วจะชอบคุณนะครับลูกสาว” เขาหอมพวงแก้มนี้อย่างแสนรัก

“ดาร์รักคุณป้าที่สุดในโลก” เด็กหญิงหอมแก้มที่เริ่มมีใคร่ราเขียวครีမ် ส่งให้ใบหน้าหล่อเข้มและดิบเถื่อน

สองพ่อลูกคุยกะหนุงกะหนิงกันอีกพักหนึ่งจึงแยกย้ายไปอาบน้ำแต่งตัว ดาราพรรณรายไม่ยอมให้ใครอาบน้ำให้นานแล้ว เด็กหญิงทำเองทุกอย่าง ยอมให้ช่วยเฉพาะตอนแต่งตัว เรื่องนี้ทำให้นลินและโบตันรู้สึกเป็นห่วง กลัวว่าดาราพรรณรายจะอาบน้ำไม่สะอาด ไหนจะตอนสระผม คนเป็นป้าเคยอาสาจะทำให้แต่ก็ถูกปฏิเสธ โบตันจึงสั่งให้นุญเยียมพาดาราพรรณรายเข้าร้านเสริมสวยทุกๆ สองวัน ครั้นพอมหาเสน่ห์รู้เข้าก็โวยวาย ชายหนุ่มไม่ยอมให้ลูกสาวออกไปไหนกับพี่เลี้ยงตามลำพัง เขาต่อเติมบ้านเป็นห้องเสริมสวย ถึงเวลาต้องสระผมก็เรียกช่าง ซึ่งหลังๆ ไม่ค่อยได้เรียก เพราะนุญเยียมลงมือทำเองเนื่องจากที่นี่มีอุปกรณ์ครบครันยิ่งกว่าร้านเสริมสวย

แต่งตัวให้ดาราพรรณรายเสร็จ นุญเยียมก็พาเด็กหญิงไปห้องมหาเสน่ห์ เ้านี้เธอตั้งใจจะเปลี่ยนผ้าปูเตียงและผ้าห่มให้ชายหนุ่ม

“เมื่อคืนนอนไม่หลับเหอเหอ”

คนที่เพิ่งออกจากห้องน้ำด้วยผ้าขนหนูผืนเดียวเล็กคิ้ว “ทำไมล่ะพี่เยียม”

นุญเยียมแอบมองซิกซ์แพ็คของชายหนุ่มตาปรอย ‘มีดี...แต่ไม่มีคนจับจ้องนี่เสียของจริงๆ’ นุญเยียมคิดอย่างหน่ายๆ พ่อคุณช่างเป็นหนุ่มใจบุญ บริจาคร่างกายให้สาวน้อยสาวใหญ่ได้ผลัดกันชื่นชม โดยไม่มีใครได้รับสิทธิ์ครอบครอง ซึ่งคนในครอบครัวพาเบรกลาสเป็นห่วงยิ่งนัก ห่วงว่าความส่ำสอนจะนำพาโรคมาให้สักวัน

“ก็ได้ยินเสียงดัง เลยคิดว่านอนไม่หลับแล้วเปิดหนึ่งแอกซันดู”

คนโดนถามทำหน้าที่หลักก็เหลือเล็กน้อยก่อนปรับสีหน้าให้เป็นปกติ คิดถึงฝันร้ายเมื่อคืนแล้วขณลุกซู่แม้จะแก้เคล็ดความฝันแล้ว ฐผูกต่วนนั้นหลอกหลอนเขาจนนอนไม่หลับ ดวงตาสีดำขลับมีเส้นที่ ‘งามระยิบ’ จับหัวใจเหลือเกิน เกิดมาไม่เคยเห็นหรือฝันเห็นงูที่โหดสยเท่านี้ ว่าแต่ทำไมถึงมาเลื้อยพันลูกสาวเขากับเปลวสุริยันได้หนอ

หนุ่มทรงเสน่ห์ทำหน้าที่ เขาคลุ้มใจเรื่อง ‘ฐ’ น้อยกว่า ‘จามิ-ปิกาจู’ เสียอีก ชายหนุ่มเดินไปหยิบเสื้อผ้าในตู้มาสวม

บุญเยี่ยมที่กำลังเก็บผ้าห่มอมยิ้ม เมื่อเห็นมหาเสน่ห์เลือกสวมเสื้อคอปกสีชมพูอ่อนยี่ห้อเพลย์บอย ตามด้วยกางเกงยีนเนื้อดีพอดีตัวอวดหุ่นคนใส่ เธอแทบอยากผิวปากแซวเสียจริง ยามเหลือบมองคนที่เดินไปหิวผอมอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

‘อุเหม! คนอะไรแบ่งเบี่ยงไม่ต้องทา หิวผอมอย่างเดียวก็หล่อเชียวตั้งแต่หัวจดเท้า’

มหาเสน่ห์ในวันนี้แตกต่างจากหนุ่มน้อยในวัยสิบเก้าที่เธอได้พบครั้งแรก วันนี้เขาสามารถเข้าไปบริหารธุรกิจกิจการโรงแรมกึ่งกาสิโนอย่าง ‘ฟาเบส ฟีน่า โฮเทล แอนด์ กาสิโน’ และ ‘พีโอนี่ แอนด์ วิกตอเรีย บิวตี้สลา’ ซึ่งเป็นสปานวดแผนไทยที่มีมหาโชคและมหาลาภเป็นหัวเรือใหญ่ กระนั้นก็มีหลายครั้งที่มหาเสน่ห์ต้องเข้าไปบริหารงานแทน เพราะสองหนุ่มมักหาเวลาพาภรรยาไปสวีทหวาน บุญเยี่ยมถอนหายใจดังเอื๊อก...แม้มหาเสน่ห์จะเติบโตใหญ่และมีความรับผิดชอบขนาดไหน แต่เจ้าตัวก็ยังไม่ยอมตกลงปล่อยขันธ์กับใครสักที

หนุ่มหล่อเนียบประวัติดีเลิศ เดินลงมาจากห้องด้วยสีหน้าไม่สบายใจนัก เขายอมรับว่ารู้สึกกังวลกับความฝันเมื่อคืน ลูกสาวที่รัก

ดั่งแก้วตาดวงใจพุดเรื่องปิกาจูกับเปลวสุริยันได้อย่างไร น่าจับมาตีให้
กันลายเสียจริงๆ แถมเด็กนั้นดันถามถึงจามิของลูกสาวเขาด้วยน้ำเสียง
ห่วงใยอีกด้วย ถ้าเขาไม่ตกใจตื่นขึ้นมาก่อน คงได้เห็นภาพบาดตา
บาดใจเป็นแน่

คิดแล้วอยากจะกอดล้มตาย!

“โอ้โห...พ่อใครน้ำ หล่อเชียะตั้งแต่หัวจดเท้าเลย” เสียงใสดังขึ้น
ดาราพรรณรายยิ้มแฉ่ง มหาเสน่ห์ยิ้มตอบลูกสาว ช่วงขณะหนึ่งแวตา
ของเขาฉายชัดถึงความไม่สบายใจ ประหนึ่งลูกสาวจะออกเรือนอีกไม่
กี่วันข้างหน้า

‘จามิกับปิกาจู ตูละอยากตาย!’

“ทำไมหน้าเขียวจังเลยค้า ไม่สบายหรือเปล่า” น้ำเสียงเป็นห่วง
เป็นใยยังผลให้ผู้เป็นพ่อตัดใจจากฝันร้าย ได้แต่ท่องเอาไว้ในใจว่าร้าย
ต้องกลายเป็นดีอย่างแน่นอน

“เปล่าจ๊ะ ป๊าแค่นอนไม่หลับ” เขายอบตัวอุ้มลูกสาววัยหกขวบ
ขึ้นมาหอมแก้ม

มือน้อยจับแก้มสาก ตากลมโสมองลักยิ้มสองข้างของพ่ออย่าง
ชื่นชม หลายครั้งที่บุญเยี่ยมบ่นให้ฟังว่าพ่อไม่ยอมหาแม่ให้เธอสักที คิ้ว
น้อยๆ ขมวดมุ่น นึกถึงคำที่ไม่เข้าใจ ‘พ่อพวงมาลัย’ คือคำคอนซอดที่
บุญเยี่ยมพุดบ่อยๆ มันแปลว่าอะไรหนอ แต่เธอมั่นใจว่าถ้า ‘มาลัย’
หมายถึงมหาเสน่ห์ล่ะก็ มันต้องหอมอย่างแน่นอน

“ไปบ้านเสียกันเถอะลูก ป่านนี้น้องคงตื่นแล้ว” มหาเสน่ห์
บอกบ๊อด ไม่อยากคิดเรื่องความฝันต่อ สองพ่อลูกเดินไปยังบ้านหลังติดกัน
ซึ่งมีรั้วไม้ระแนงสีขาวกั้นขวางเอาไว้

ดาราพรรณรายส่งเสียงแจ้วๆ ทักทายมหาลากและโบตัน บนตัก
ผู้เป็นลุงมีเด็กน้อยวัยสามขวบนาม ‘มหาศาล’ ส่วนโบตันกำลังอุ้มลูก

คนที่สอง มหาเสน่ห์ปล่อยให้ลูกสาวไปคุยกับน้องๆ ที่ดูจะไม่ค่อยพูดเหมือนผู้เป็นพ่อ ทำให้ดาราพรรณรายพูดคนเดียวจนเพลิน

“ทำไมต้องเป็นฉัน!” หลังจากที่นั่งฟังน้องชายพรับจนถึงฝันร้ายแล้ว ‘ฟานซิสโคร์ มหาลาก’ ก็ถามออกมาอย่างเหลืออด

ไม่ว่าจะมีเรื่องอะไร ไอ้เหิน! เอ๊ย น้องชายมักจะมาลงที่เขา ทั้งที่ยังมีพี่ๆ อีกตั้งหกคน ย้ำว่าหกคนเชียวนะ! ทำไมต้องเป็นเขาทุกทีที่ต้องฟังเรื่องบ้าๆ ไร้สาระ แค่นี้เป็นตุเป็นตะว่าลูกสาวคุยกับหลานชายอีกคน ช่างไร้สาระสิ้นดี และทำให้เขาจำวันมหาเสน่ห์นั้นบ้าขนานแท้ ผันอะไรไม่ผัน...ผันเรื่องจามกับปีกาจู ไฉนน้องเวร!

“ก็นายเป็นพี่เค้านี่”

คนเป็นพี่ทำหน้าที่เอือมระอา เมื่อมหาเสน่ห์แทนตัวเองว่า ‘เค้า’ แสดงว่าเขาต้องนั่งฟังไม่ต่ำกว่าชั่วโมง ให้ตายซัก! วันนี้เป็นวันเกิดเขาจะทำไมต้องมาฟังเรื่องแบบนี้นี่ด้วย แทนที่จะได้ไปจี๋จ๊าบกับเมียเด็ก กลับต้องมาทนฟังความฝันบ้าบอ ที่เขามั่นใจว่าต้องมาจากจิตใต้สำนึกของมหาเสน่ห์แน่ๆ ผันทะเล่ถึงตั้งตงแบบนี้แหละ ผันของไอ้เหิน!

กว่าคนฝันร้ายจะเล่าเสร็จก็ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงกับอีกสิบห้านาที คนที่ลืบทงกครั้งแรกครั้งเล่าถอนหายใจอย่างโล่งอก มหาลากส่ายหน้าน้อยๆ มองน้องชายอย่างอ่อนใจ ตอนแรกก็นึกว่าแค่คิดมาก แต่เห็นท่าทางตอนนี้ดูมหาเสน่ห์จะกลุ้มจริงๆ แถมเขายังติดใจเรื่อง ‘งูเผือก’ ที่ได้ฟังด้วย

“มันก็แค่ความฝัน” มหาลากสรุปสั้นๆ ตามประสาคนพูดน้อย

“แต่มันเหมือนจริงมาก” มหาเสน่ห์แย้ง หน้าตาตื่นปนหวาดหวั่น

“นายจำเรื่องตอนนั้นได้ปะ ตอนที่ดาราไปอยู่กับแม่จำปาเป็นเดือนๆ”

ย้อนกลับไปเมื่อครั้งที่ลูกสาวอายุสี่ขวบ ครั้งนั้นแม่บังเกิดเกล้า

ของเขายึดตัวลูกสาวไปอยู่ด้วย โดยมีเปลวสุริยัน ลูกชายของลูกพี่ลูกน้องของเขาพักอยู่ด้วย มัน เอี้ย เปลวสุริยันวัยสิบปีอยู่เป็นเพื่อนเล่นกับลูกสาวเขานานเกือบเดือน เขารู้เรื่องนี้ทีหลัง แกรมยังจับได้ว่าพุทธลักษณะพ่อของเปลวสุริยันแอบทิ้งโทรศัพท์มือถือไว้ให้ดารารพรณรายใช้ติดต่อกับเปลวสุริยัน

“เหเน...” กระแสเสียงของมหาลากเต็มไปด้วยความอ่อนนอกอ่อนใจ “แกจะเอาอะไรกับเด็กสี่ขวบกับสิบขวบวะ!” มหาลากกุมศีระะรู้สึกอยากจะบ้า แคเด็กคุยกัน แกรมทั้งสองยังเป็นญาติกันอีกด้วย

“แต่...”

“พอเถอะ!” คนเป็นพี่ขัดขึ้น “แกนี้ไร้สาระที่สุด เมื่อไหร่จะแต่งงานแต่งงานไปเสียที หาเมียเป็นตัวเป็นตนเถอะวะ จะได้เลิกป่วนเสียที”

“นี่นายกล่าบอกว่าเรื่องคอขาดบาดตายนี้เป็นเรื่องไร้สาระหะหลา!” คนที่ไม่เคยขึ้นเสียงกับพี่ชายถามอย่างเอาเรื่อง ‘จามิกับปิกาสูมันเป็นเรื่องไร้สาระที่ไหนกัน นี่มันเรื่องใหญ่ระดับชาติชัดๆ’

“นายมันไม่รักหลาน ไม่รักน้อง” มหาเสนห์ดัดพ้อเสียงสั้น แต่ก่อนที่น้ำตาหยดแรกจะไหล เสียงตวาดก็ดังขัดคนที่กำลังปั่นแต่งเรื่อง

“อย่ามาต่อแหล!”

เขาตบหัวน้องชายหนึ่งทีอย่างเหลืออด ‘แม่งเอี้ย! เรื่องไม่เป็นเรื่องแท้ๆ แคความฝัน มันถึงกับต้องมานั่งปั่นน้ำตาเลยหรอเนี่ย’

“ถามจริง...” มหาลากถามเสียงอ่อนระโหย “ทำไมนายไม่ไปเล่าให้โชคมันฟังบ้าง”

คนโดนถามทำหน้าตาตื่น ‘บ้า... ไปหาโชค มันก็กระต๊อบสิ’ คิดถึงพี่ชายอีกคนแล้วทำหน้าเหวๆ ส่งสายตาแว่วอนให้คนตรงหน้า ทั้งบ้านก็มีแค่มหาลากที่ยอมฟังเรื่องไร้สาระของเขา แม้จะบ่นบ้าง ทำหน้าเปื้อน

บ้าง แต่ก็ฟังเขาพูดจนจบ มหาเสน่ห์รู้ว่าทั้งหมดเป็นเพราะพี่ชายรักเขา
มาก พี่ๆ คนอื่นก็รักเขา แต่รักแบบโหดไปนิด ถ้าเขาเอาเรื่องแบบนี้ไปให้
มหาโชคระคายหู กว่าที่จะพูดเสร็จ รับรองว่าเขาได้กิน ‘ยาตื่นโชด’ แน่แน่นอน
“ก็ทั้งบ้านมีนายคนเดียวที่รักเค้า” มหาเสน่ห์จบด้วยการบอกให้รู้
ว่ารักเช่นกัน

มหาลากทิ้งตัวลงนั่งอย่างคนหมดแรง มองไปที่หน้าต่างซึ่งพี่ชาย
ฝาแฝดกอดอกยืนฟังอยู่นานแล้ว สายตาเอือมระอาเช่นเดียวกับเขามี
แววดูกว่านิดๆ ดูท่าเมื่อยรักของเขาจะรู้งาน วิ่งไปตามมหาโชคตั้งแต่เห็น
สีหน้ามหาเสน่ห์

คนที่โดนกล่่าวหาว่าโหดและไม่รักน้องอย่าง ‘เฟอร์นันโด มหาโชค’
ยืนกอดพนักกรอดๆ เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว มหาเสน่ห์ทำให้ลินหึงหวงจนถึงขั้น
ตบตีเขา ด้วยการจ้างสาวนางหนึ่งให้โทร. มาที่บ้าน อ้างว่าเขาไม่ไปตาม
นัด ครั้นแม่พูนหัวเขา รับสาย โอ๊ย...บ้านแทบแตก แม่เจ้าประคุณไม่ฟัง
อะไรเลย ตรงเข้ามาทูปเขาอย่างเดียว ส่วนเขาก็ได้แต่ร้องขอความ
เห็นใจ ในที่สุดก็ต้องรอให้ลินทูปจนสาแก่ใจถึงได้มีโอกาสอธิบาย ครานั้น
นลินงอนมหาเสน่ห์ไปหลายวันทีเดียว สุานชอบก่อเรื่องวุ่นๆ

อ้อ...ยังไม่หมด ก่อนหน้าที่เขาจะโดนทูป มหาลากก็โดนมิใช่บ่อย
มีข้อความคิดถึงแบบล่อแหลมส่งเข้าโทรศัพท์มือถือของมหาลากถึงสาม
ครั้ง และทุกครั้งก็จะเป็นโป๊ต้นที่เปิดอ่าน จะเป็นฝีมือใครไปไม่ได้
นอกจากคนที่รู้ความเคลื่อนไหวภายในบ้านเป็นอย่างดี ซึ่งไม่พ้นมหา-
เสน่ห์ ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครทันได้คิด โป๊ต้นทูปๆ ตบตีมหาลากก่อนค่อย
ซักถามทีหลังเหมือนกัน

ปาร์ตีวันเกิดที่จัดขึ้นบนหาดหลังบ้านพร้งพร้อมไปด้วยญาติ
พี่น้อง พี่สาวพี่ชายของสามหนุ่มต่างเดินทางมาอวยพรวันเกิดกันอย่าง

พร้อมเพรียง ลีลาวดีและฟาบีไฉ่ยิ้มออกมาเมื่อเห็นลูกหลานอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา เสียงเจี๊วจ้าวดังอยู่ไม่ขาด เมื่อหนุ่มสาวดอกไม้ที่แต่งงานมีครอบครัว ต่างตั้งหน้าตั้งตามลิตทายาท รวากับว่ามีความฝันอยากตั้งทีมตะกร้อสักทีม ตัวจริงสาม ตัวสำรองอีกสอง บางคนที่ยังมีไม่ถึง ก็เก็บแต้มกันต่อไป...

เสียงลั่งลั่งไวววายดังคันบรรยากาศแห่งความสุข มหาเศรษฐีวัยสี่ขวบ ลูกชายมหาโชค กำลังทะเลาะกับมหาเสน่ห์ผู้เป็นอา ด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องอีกเช่นเคย ทุกคนในครอบครัวต่างรู้ว่าทั้งสองกำลังกระชับความสัมพันธ์กัน ประเดี๋ยวอีกสักพักก็จะได้ยินเสียงจ้องอนจีจ่าเป็นภาษาดอกไม้ ประหนึ่งหนุ่มกำลังเกี้ยวสาว สาวกำลังอ่อยหนุ่ม

ปาร์ตีวันเกิดกินเวลาไม่มากนัก เนื่องจากมีคนสูงวัยและเด็กๆ งานรื่นเริงจึงเลิกตอนห้าทุ่ม ทว่าอีกคนหนึ่งที่คิดว่าราตรีนี้ยังอีกยาวไกล

มหาเสน่ห์เดินไปที่รถหลังจากส่งลูกสาวเข้านอนแล้ว ร่างสูงสมชายชาตรีอยู่ในชุดใหม่ เขาแปลงร่างเป็นหนุ่มไฮโซเต็มขั้นด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวยี่ห้อยี่ห้อดัง พร้อมกางเกงยีนส์สุดพิถีพิถันที่อุดมไปด้วยกลิ่นเนื้อมะนาวานี ซอนดา สีแดงสดคันใหม่เอี่ยมแล่นออกไปด้วยความเร็วสูง สมรรถนะที่ดีเยี่ยมทำให้ไม่กี่นาทีต่อมาเจ้ารถคันหรูก็เข้าไปจอดในลานจอดรถของโรงแรมกิ้งก่าสีในสุดหรู ฟาเบส ฟิน่า ไฮเทล แอนด์ กาสีโน ซึ่งเขาเป็นหนึ่งในหุ้นส่วน ที่สำคัญยังเป็นเจ้าของผับชื่อดัง ‘ชาร์ม’ ซึ่งกินเนื้อที่ชั้นหนึ่งและใต้ดินบริเวณปีกขวาของโรงแรมกิ้งก่าสีในแห่งนี้

เจ้าของสถานที่ส่งยิ้มให้พนักงานสาวน้อยใหญ่ที่ยิ้มหวานให้ชาร์มแบ่งเป็นสองส่วน อยากเดินกลิ้งไปชั้นใต้ดิน แต่หากอยากสวีตกับพี่เอี้ย อยากโรแมนติกก็ชั้นหนึ่ง มีเพลงคลอฟังสบายๆ เพลงรักแหว่วหวานจะขับกล่อมให้เหล่านักท่องเที่ยวหลงเข้าไปในห้วงแห่งความสุขแล้วจบที่

จูบกันอย่างแน่นอน

“เฮ้โหล...”

“สุขสันต์วันแก่นะไว้อ์เกิล”

เจ้าของวันเกิดทำหน้าแบ่ ไม่คิดว่าคนสุดท้ายในชีวิตที่เขาคิดถึงจะ
โทร. มาอวยพรวันเกิด

“ขอบใจ แค่นี้ละ!” มหาเสน่ห์ตัดสายทันที วันนี้เป็นวันดี เขาไม่
อยากพูดคำหยาบ

‘คนเกิดวันนี้อยากตื่น!’ นุ่มทรงเสน่ห์คิดได้ดั่งนั้นจึงลงไปยัง
ชั้นใต้ดิน ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่แปดสิบเปอร์เซ็นต์ของเขากว่าวันนี้
เป็นผู้หญิง เขากวาดตามองเหมือนเลื้อยมองหาเหยื่อ แล้วกระตุกยิ้ม เป็น
เพราะหลงตัวเองหรือเปล่าหนอ เขาถึงคิดว่าหญิงสาวเหล่านั้นมองเขา
เป็นตาเดียว

‘ใช่หรือเปล่าวะ!’

สายตาวานเย็นเป็นพิษทำให้คนที่ไม่เคยกังขาในเสน่ห์ตัวเอง
เกิดคำถามในใจ แต่ไหนแต่ไรมาชีวิตเขาก็ไม่เคยขาดผู้หญิง ผู้หญิงก็มีบ้าง
แต่เขาไม่นิยมบริโภคสักเท่าไร กลัวท้องได้บิดเกลียวเพราะแสง

ใบหน้าหล่อเหลาราวรูปสลักทำให้สาว ๆ หลายคนถึงกับเพ้อ
ผู้ชายตรงหน้านอกจากเด่นที่หน้าตาแล้วประวัติก็ยิ่งเลิศ เขาเป็นถึง
ทายาทมหาเศรษฐี เป็นเจ้าของผ้าชื่อดังแห่งนี้ และเป็นคนที่สาว ๆ
หลายคนฝันหา

“ป้าขา...”

‘อะจึ้ย’ คนโดนเรียกสะดุ้งเล็กน้อย ทุกที่เขาไม่มีปฏิกริยากับเสียง
หวาน ๆ แบบนี้ ได้ยินแล้วตัวเขาจะสั่นสู้ ทว่า...วันนี้ล้างสังหาร เอ๊ย ล้าง
สังหารเหมือนจะบอกเหตุไม่ดีชอบกล คิ้วขมวดกระตุกถี่ ดวงตาสีฟ้าเข้ม
กวาดตามองหญิงสาวหลายคนที่ทำท่ากระเหี้ยนกระหือรือจะปรีเข้ามา

หา แถมดีเจสุดห่วยยังปิดเพลงในฉับอีกต่างหาก

‘เออะอ้อ...มันเปิดเพลงแล้ว แต่ทำไมต้องเป็นธรณีกันแสงวะ!
หาเหว...นี่มันวันเกิดนะ ใครใช้ให้เปิดธรณีกันแสง!’ เจ้าของวันเกิดยืนทำ
หน้าเข้ม ลืมสายตาหลายสิบคู่ที่จับจ้องมาด้วยแวตาทะลึงมึนบางอย่าง

‘ใครหนอช่างกล้า...หยอกตูแรงขนาดนี้ เห็นว่าหล่อเหมือนเทวดา
ใช้ว่านั้ยจะประเสริฐเลิศเลอ ช่างไม่รู้เสียแล้วว่าตูนี่แหละ...ที่สุดในบ้าน!
ถึงขนาดมาเพียเรียกว่าพี่ แต่สตรีต่ำกว่าอายุสิบห้าเรียกว่าป้าเสนห์’

ก่อนที่ชายหนุ่มจะตวาดถามไปว่าพ่อใครตาย สาวผิวเข้มที่ใจกล้า
ที่สุดก็ปรีเข้ามาหา ไม่ใช่! แต่เป็นพุงกระโจนเข้ามาต่างหาก แล้วร้องขอ
เสื้อของเขา อีกหลายคนตะโกนขอบ้างพร้อมทั้งกระโจนเข้ามา มีหลายคน
ร้องขอกางเกง เสียของที่เคยรู้สีกว่าหวาน ยามนี้มันเปล่งสูง เจ้าหล่อน
ดาตอแย่งชิงเสื้อเขากันอลหม่าน

‘ให้ตายซัก...ยายพวกนี้กำลังพูดเรื่องอะไรกัน!’

“ของชั้น! เสื้อนี้ของชั้น กริด...”

“ของชั้นต่างหาก ชั้นเท่านั้นที่จะได้นอนกับป้าสามวันสามคืน”

‘หา...สามวันสามคืน’

“อ้อป้า...กางเกงนี้ของฉัน คนที่จะได้นอนกับป้าเจ็ดวันเจ็ดคืนต้อง
เป็นฉันเท่านั้น”

‘หา...เจ็ดวันเจ็ดคืน อุกาฟ้าจะเหลือ...!’

จาก ‘ฉัน’ เป็น ‘ชั้น’ ด้วยเสียงสูงปรี๊ด ความดุเดือดเพิ่มขึ้นเมื่อมี
‘กู’ กับ ‘มึง’ มหาเสน่ห์ได้แต่ผงะ เมื่อเหล่าเซเลบอคมั้ทั้งหลายตบตีกัน
ชายหนุ่มพาตัวเองออกจากวงล้อม ปีนบันไดขึ้นไปยืนมองภาพตรงหน้า
ให้ชัดๆ

ขอแก้...ผ้า เอ๊ย แก่คำที่ว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้หญิง เพราะ
มองจากมุมสูง เขาพบว่ากว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้หญิง ที่เหลือ...

กะเทย!

มหาเสน่ห์หิ้วตามองภาพตรงหน้า แม้ใจจะหวาดหวั่นกับภาพหวาดเสียว กระนั้นก็ยังมิสติพอดควร เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดดูข้อความ ในนั้นมีประกาศที่แนบมาพร้อมกับรูปเขา

‘เป็นฝีมือไอ้สังคังแน่ๆ’ ในประกาศบอกว่าใครแย่งเสื้อเขาได้ ได้รางวัลด้วยการจัดหนักสามวันสามคืน ส่วนใครได้กางเกง ก็สมน้ำหน้าคุณไปอีกเท่าตัว เจ็ดวันเจ็ดคืนบ้านมันสิ ถ้าโดนจับแก้ผ้าในนี้ มีแต่เขาแน่ละ...จะจับแม่พวกนี้เรียงคิว

ความตึงเครียดในการช่วงชิงเสื้อและกางเกงเพิ่มขึ้น เจ้าของอารมณ์สองชั้นรีบร้อนกายไปยังทางหนีไฟอย่างเสียบเสียบ สั่งให้พนักงานกดรีริงสัญญาณไฟไหม้ให้ดังเฉพาะชั้นใต้ดิน เขาขอมให้พวกเธอวิ่งแตกตื่นไปด้านนอก ดีกว่าขอมให้ทำลายทรัพย์สินของเขา

“ช่วยจริงไฉน! เป็นเพราะความฝันเมื่อคืนแน่ๆ” หนุ่มทรงเสน่ห์บ่นกระปอดกระแปด ท้ายทยอยเ็นวามเมื่อมีเงาเคลื่อนไหวทางด้านหลัง ประกอบกับตรงนี้เสียบเพราะเป็นทางหนีไฟ แคมหลอดไฟกัณฑ์ส่องแสงกะพริบๆ เหมือนทุกอย่างเป็นใจเหลือเกิน มหาเสน่ห์รีบสาวเท้าออกจากตรงนั้น ลัดเลาะออกประตูหนีไฟด้านหลังโรงแรมจนสำเร็จ

“เฮ้ย!”

มีเสียงฝีเท้ากำลังวิ่งไล่กวาดเขาดังจากด้านหลัง คนที่มีศัตรูมากมายไม่ใช้เวลาคิด รีบโกยอ้าวทันที ขณะที่ออกตัววิ่งเร็วขึ้นก็เอี้ยวตัวมองไปด้านหลัง เห็นชายฉกรรจ์ชุดดำไม่ต่ำกว่าห้าคนวิ่งไล่กวาดเขาอยู่ระหว่างเอี้ยวตัวกลับแล้วเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น ก็บังเกิดเสียงดังปึก! ก่อนที่สติจะเลือนรางและดับวูบ

สติในหัวงูส่ายบอกเขาว่า ‘คนร้ายพวกนี้คิดจะฆ่าเขา!’

2

ชีวิตของสวय

วงปีพาทย์เล่นเพลงสาธุการ ด้านหลังม่านรูปท้องพระโรง
โอ้อ่า มีเสียงสวดบริกรรมคาถากับหัวโขนพระฤๅษีหรือพ่อแก่ นักแสดง
ทั้งหลายต่างสำรวมใจไหว้ครู “เฮ้ ฮัดข้า...” นาที่ต่อมาเหล่านักแสดง
ต่างออกไปหน้าเวที ยืนร้องเพลงออกแขกเพื่อบอกกล่าวผู้ชมว่าลิเกคณะ
เคียงฟ้าจะเริ่มแสดงแล้ว เสียงระนาดเคล้าตะโพนดังกระหึ่ม

ตรึงตรึงตรึงตรึง...ตรึงตรึงตรึงตรึงตรึง...ร่างสั่นทิดในชุด
สีม่วงแพรวพราวปรากฏตัวขึ้นหน้าม่าน ใบหน้าแต่งเข้ม เขียนหนวด
เครา มีเสียงประกาศแนะนำนักแสดง ‘สิงห์ทอง’ ดาวร้ายขวัญใจแม่ยก
ที่กำลังร้ายรำ คือนี่ลิเกคณะเคียงฟ้าจะนำเสนอในท้องเรื่อง ‘พรหม
อลหม่าน’

“ข้าพเจ้ามีนามว่าพันลก เป็นทหารคนสนิทของกษัตริย์รังสิมันต์”
ดาวร้ายผู้น่ารักทำเสียงชิงชัง “สนิทจริงจึ้ง...ถ้าไม่มีไอ้รังสิเผือก” ผู้ชม
ต่างหัวเราะขำท่าทางของสิงห์ทอง “มันน่าเจ็บใจนัก ทั้งที่เราเข้ารับราชการ
มาก่อนมัน แต่ไม่เป็นไรหรอก อีกไม่นานเราจะต้องมีตำแหน่งที่ใหญ่
กว่ามันอย่างแน่นอน ผลอยู่ เราอาจจะขึ้นเป็นเจ้าเหนือหัวคนต่อไปด้วย
ซ้ำ”

ดาวร้ายเดินไปติดขอบเวที บ้องปากใส่ไม่มีใครพินรวกับจะกระซิบกระซาบกับคนดู “ข้าพเจ้าได้ข่าวว่ากษัตริย์แห่งเมือง...กำลังยกทัพจับศึกมาที่นี่ งานนี้ข้าพเจ้าจะไปเสนอตัวเป็นคนเปิดประตูเมืองต้อนรับข้าศึก แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าต้องไปต่อรองกับศัตรู...”

เสียงระนาดดังขึ้น ดาวร้ายขวัญใจแม่ยกก็ร้ายำเดินเข้าไปด้านข้างเวที เหล่านักแสดงต่างทยอยออกมา กระทั่งถึงเวลาที่คนดูรอคอย

ร่างอ่อนแอ่นอรรชรของพระเอกดาวรุ่งกริดกรายจีบนิ้วรำตีบท² อย่างอ่อนช้อยสวยงาม เจ้าของใบหน้าหวานที่แต่งแต้มอย่างงดงามอยู่ในชุดสีชมพูประดับเพชรแวววาว ‘เคียงธรา’ พระเอกลิเกชื่อดังหมุนตัวร้ายำพร้อมกับซม้ายสายตาหวานๆ ส่งให้บรรดาแม่ยกที่ยืนอออยู่หน้าเวที มือซ้ายมีที่เย็บกระดาด ขวามือแบงก์ที่เรียงทั้งตัวยาวเป็นตับ อายุมากหน่อยก็ถือสีเทา วัยกลางคนหน่อยเป็นสีม่วง น้อยลงมาอีกนิดก็สีแดง ส่วนสาวน้อยอ่อนน้าร้อนถือช่อดอกไม้ บ้างก็กลองคึกก็ยี่ห้ออาร์เซนอล

พระเอกคนดังยอบตัวไหว้เหล่าแม่ยกต่างวัยทั้งหลายอย่างอ่อนช้อย ไม่ลืมกระพือขนตาส่งสายตาหวานๆ แล้วกล่าวขอบคุณเสียงหวานขี้ใจแม่ยกทั้งหลาย มาลัยแบงก์หลากสีต่างย้ายไปประดับอยู่บนผ้าโพกด้านข้าง บ้างก็ห้อยยาวบนแขน ‘เฟื่องฟ้า’ นางเอกคู่บุญยอบตัวลงนั่งด้านข้างบ้าง ไหว้แม่ยกทั้งหลายที่กำลังคล้องมาลัยดอกดาวเรือง ซึ่งมีแบงก์สีแดงห้อยยาวด้านละสี่ห้าใบ

คู่พระนางเกี่ยวและปะทะคารมกันตามบท ครั้นถึงตอนตลกดาวรุ่งประจำคณะออกมา แม่ยกและคนดูต่างก็หัวเราะชอบใจ ‘ตะขบ’ ที่รับบท

² รำตีบท คือการรำทำท่าประกอบคำร้องและคำเจรจา เป็นท่าที่มาจากละครรำ มีประมาณ 13 ท่า อาทิ ท่ารัก ท่าโศก ท่ามา ท่าไป

รังสีเผือก ทหารองครักษ์คนสนิทยกมือไหว้แม่ยก ใบหน้าที่พอกขาวหนา เตอะ รอบตาเขียนด้วยสีดำทั้งสองข้าง และวาดปากสีแดงวงใหญ่ ทุกคนต่างหัวเราะกับการแสดงของตะขบ ยังมีจินดารหรือ ‘จันจิรา’ นางกะเหรี่ยง ชื่อที่ใช้เรียกตัวตลกฝ่ายหญิง ก็ยังเรียกเสียงหัวเราะกันถ้วน เหล่านักแสดงต่างสวมบทบาท ร่ายรำ ร้องนำจนกระทั่งจบการแสดง

“แฮ้อ...” เจ้าของร่างบอบบางในชุดสีเขียวสดพู่พองอน หายใจเสียงดัง ‘งามระยับ’ ตรงเข้าไปเปลี่ยนชุด

“ทำท่าโล่งใจขนาดนี้ ไม่น่ามาเล่นลิเกเลย อยู่บนเวทีก็ไม่เห็นมี บทบาทอะไร” อรณภาระแหงะกระแหง เธอเป็นนางเอกซึ่งเพิ่งเข้ามา เล่นคู่กับ ‘เคียงพสุธา’ ลูกชายคนเล็กของเคียงฟ้าและเป็นน้องชายของ เคียงธारा

งามระยับทำหูทวนลม เธอไม่อยากมีเรื่องกับนางเอกใหม่ ลิเก คณะเคียงฟ้าเมื่อก่อนมีแค่เคียงธารากับเฟื่องฟ้าเป็นพระนาง ครั้นพอ เคียงพสุธาโตเป็นหนุ่ม มีแฟนคลับเยอะขึ้น เคียงฟ้าจึงเห็นว่าลูกชาย ควรจะมีนางเอกคู่บุญ เมื่อก่อนเคียงฟ้าฝึกหลานสาวอีกคนให้เล่นคู่กับ เคียงพสุธา แต่ทั้งสองไม่กินเส้นกัน อีกฝ่ายเลยเลิกเล่นลิเกแล้วหันไป ตั้งใจเรียน เคียงฟ้าจึงต้องหานางเอกใหม่มาเล่นคู่กับลูกชาย

“นั่งเฟื่อง แกจะอ่อยพื่อน้ำไปถึงไหน!” เสียงหวีดแหลมของจันจิรา เรียกให้สาวคณะที่กำลังเก็บของหันมามอง เจ้าหล่อนกำลังเอาเรื่อง เฟื่องฟ้า นางเอกคู่บุญของเคียงธारा สาวสวยข้างอ่อยประจำคณะ คนทั้งคณะชินชากับเหตุการณ์ที่วนเวียนอยู่อย่างนี้ ลางที่ก็รุนแรงถึงขั้น ตบหรือสลับคาเท้า ทว่า...ฝ่ายที่สลับกลับไม่ยอมสยบสักที ผลเอเมื่อไร ก็ทำอีก

“เป่ล่านะ...อย่ามาใส่ร้ายกันสิ” คนแก่งทำผ้าถุงหลุดต่อหน้า

ต่อตาพระเอกประจำคณะลิเกบอกเสียงอ่อน

“ต่อแหล!”

“หยาบคายที่สุด พี่น้ำจ๋าจันดำน้องเฟื่องลิจ๊ะ”

เมื่อนางเอกบุ๋มบอกลำโพงให้ดู เคียงธรราก็ยืนดู โดยมีเจ้าของสายตาส่องประกายอยู่ไม่ห่าง ทุกคนต่างไม่เข้าใจว่าทำไมเฟื่องฟ้าถึงชอบวอแวเคียงธรราให้จันจิราเห็นทุกครั้ง ซึ่งก็มักจบอย่างเดิม คือเฟื่องฟ้ามีรอยนิ้วการันตีความหน้าด้านที่สองข้างแก้ม ส่วนดาวตลกหญิงผู้แสนถึกก็มีเคียงธรราประคองเอาไว้

“ใจร้าย...พี่น้ำใจร้ายกับเฟื่องเหลือเกิน...” นางเอกหน้าม่านยังคงเล่นบทโศกให้เป็นที่เหนี่ยวนำแก่ผู้พบเห็น โดยเฉพาะงามระยับ นี้อย่างไรละคือสาเหตุที่เธอไม่อยากมีเรื่องกับอรนภา เพราะถ้าเธอมีเรื่องกับอรนภา ก็เท่ากับเพิ่มความแฉะหน้าให้คนอื่น ๆ ขนาดเธอเห็นศิษย์พี่และเฟื่องฟ้าตบกันจนชินตา ยังอดเบื่อก็ไม่ได้! และเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นทุกครั้งที่ยังเฟื่องฟ้าไม่ได้เดินทางมาดูการแสดง

งามระยับถอนหายใจอย่างปลงตก มองไปรอบๆ แล้วคิดว่าโลกมันเบี้ยว ชีวิตจริงหลังม่านลิเกคณะเคียงฟ้า พระเอกเคียงธรรา หรือพ่อน้ำ พี่น้ำ น้องน้ำ ของบรรดาแม่ยก พี่ยก น้องยกทั้งหลาย ‘เสร็จ’ ดาวตลกเบอร์หนึ่งของคณะ จันจิราหรืออีกชื่อในการแสดงคือ ‘จันดารา’

น้องจันจ๋าของเคียงธรรามีรูปร่างอวบอ้อม ถ้าน้ำหนักขยับอีกนิดก็น้องๆ ตุ่มมั่งกรของดีเมืองราชบุรี แว่มาว่า...จันจิรานี้มีลีลาเด็ดเป็นต่อ สวยเป็นรอง จันเคียงธรราไปไหนไม่รอด ไม่ว่าเฟื่องฟ้าคนงามจะพยายามอ้อยเบาๆ หรืออ้อยแบบจัดหนัก เคียงธรราก็หาได้ขายตามาแลแต่งามระยับรู้ว่าไม่จริงอย่างที่คนเขาพูดกันสักนิด!

เคียงธรราและเคียงพสุธาเป็นลูกชายของเคียงฟ้าผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าคณะ ส่วนเธองามจันยับ เอ๊ย งามระยับ เป็นลูกเลี้ยง พ่อของงามระยับ

เสียชีวิตตั้งแต่เธออายุยังน้อยโดยทั้งสมบัติพัสถานไว้ให้ลูกและภรรยา
อยู่กินกันไม่ลำบาก แม่เป็นหญิงม่ายที่โปรดปรานการดูลิเกมาก เอ็ม...
จะว่าชอบดูลิเกก็ไม่ถูก ต้องบอกว่าชอบดูพระเอกลิเกจะเข้าท่ากว่า แม่
แต่งงานกับเคียงฟ้าหลังจากพ่อเธอจากไปห้าปี ทั้งสองช่วยกันตั้งคณะ
ใหม่ด้วยกัน โดยมีสมบัติพ่อของเธอสนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการ
ตอนตั้งคณะใหม่ๆ ยังไม่มีชื่อเสียงนัก จึงประสบปัญหาเรื่องเงิน จนแม่
ต้องนำสมบัติก้อนสุดท้ายซึ่งเป็นส่วนของเธอมาอุ้มชูคณะลิเกเคียงฟ้า
และได้กลายมาเป็นลิเกเงินล้านขวัญใจแม่ยกอยู่ในปัจจุบันนี้

งามระยับในวัยยี่สิบหกปีเรียนจบปริญญาตรีมาหลายปีแล้ว
หลายครั้งที่คิดอยากจะแยกตัวออกไปจากที่นี่ แต่ทุกครั้งก็โดนเคียงฟ้า
ขัดขวางพร้อมทั้งขอร้อง แม้จะไม่ใช่ว่าพ่อลูกกันจริงๆ แต่เคียงฟ้าก็เอ็นดู
เธอยิ่งนัก ในสายตาเขา เธอคือลูกสาวของคนที่เขารักและเป็นผู้มี
พระคุณที่ทำให้มีวันนี้ ถ้าไม่ได้เงินก้อนนั้นของเธอก็คงจะไม่มีคณะลิเก
เคียงฟ้าในวันนี้ แม้ว่าแม่จะเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว แต่เคียงฟ้าก็ยังรัง
เธอให้อยู่ด้วยกัน

“ชอบใจนะงาม” จันจิรากล่าวขอบคุณศิษย์น้องที่ยื่นตลับยา
หม่องให้หลังจากเจ้าตัวพาเฟื่องฟ้าไปส่งที่รถ เธอกับงามระยับสนิทกัน
ตั้งแต่สกุลนา แม่ของงามระยับพาเคียงฟ้าแยกออกมาตั้งคณะ ตอนนั้น
เธอยังเด็กพอๆ กับงามระยับ ติดสอยห้อยตามพ่อแม่มาเหมือนกัน

“วันนี้พี่จันเล่นแรงไปนะ ถ้าลุงฟ้ารู้มีหวังเป็นเรื่องอีกแน่” เธอ
อุบอิบบอกเสียงเบา

“ใครว่าเล่นกัน ตบจริงๆ ตาถั่วหรือไงยะ!”

นั่นไง...โดนเข้าแล้วเธอ

“ส่วนเรื่องลุงฟ้า ใครมันจะกล้าบอก นังสติเฟื่องนั่นหรือไง” น้ำเสียง
พาลๆ ของจันจิราทำให้เคียงฟาริบปวาม ถึงอย่างไรงามระยับก็ขึ้นชื่อ

ว่าเป็นน้องสาวของเขา

“น้องจันจำ...อย่าไปเอ็ดน้องแบบนั้นสิจ๊ะ แล้วพี่ก็บอกก็ที่แล้วว่าอย่าทำเสียงแบบนี้ให้งามได้ยิน เดี่ยวน้องเขาเป็นเยี่ยงอย่าง”

‘ข้าไปมัย!’ งามระยิบอยากจะทำตะโกนถาม ตั้งแต่เคียงธารากับจันจิราแอบชอบกันมาสามสี่ปี มีแต่เธอนี้แหละที่ตามเก็บตามเช็ดให้ตลอด บางครั้งเธอยังแอบคิดว่าทั้งคณะเคียงฟ้านี้เธอโชคร้ายที่สุดนางเอกก็ไม่ได้เป็น ต้องไปเป็นดาวตลก แถมยังเป็นเบอร์สอง ‘ทำไมหนอ...เทวดา ท่านถึงไม่ดลบันดาลให้ชีวิตน้อยๆ ของงามเหมือนนางเอกในนิยาย’

นิยายที่มีนางเอกเป็นลิเกตกอับ แล้ววันหนึ่งฟ้าก็ส่งชายหนุ่มรูปหล่อ พ่อรวย ประวิติเนียบมาให้เธอ ให้มาช่วยกอบกู้คณะ ให้มา ‘ลัก’ เอาใจเธอไปครอบครอง หรือให้มา ‘จุด’ พาตัวเธอไปบู๊บู๊ยำแล้วเธอก็ตั้งครวร เมื่อทนความโหดร้ายดิบเถื่อนที่แสนร่ำร้อนไม่ได้ เธอก็หนีไปพร้อมกับลูกน้อยหอยสังข์ สุดท้ายพระเอกที่น่าจะมีเชื้อสายต่างชาติไม่ก็ลูกครึ่งตามพลอตตลาดทั่วๆ ไป ก็ตามมาง้อจน ร้องขออยากเป็น ‘ทาส’ หัวใจเธอไปตลอดชีวิต

‘ແປທີ່ນີ່ ປີ່ທີ່ບ້ານ ອຸ້ຍ ແປ-ປີ່-ເອີນ-ສະ-ດິ່ງ!’

ลิเกคณะเคียงฟ้ามีสำนักงานตั้งอยู่บริเวณตลาดในอำเภอ เป็นห้องแถวขนาดสองคูหา ตกแต่งด้วยรูปพระนางของคณะตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน ส่วนบ้านพักจะอยู่ห่างออกไปอีกเกือบเจ็ดร้อยเมตร ต้องเดินข้ามสะพานตรงข้ามตลาดแล้วเดินเข้าซอยไปอีกหน่อย บ้านหลังใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงกลาง ด้านข้างมีพื้นที่สำหรับฝึกซ้อมลิเก นักแสดงในคณะส่วนใหญ่จะเป็นญาติสนิทกัน ไกลไปตั้งแต่พี่ป้าน้าอา ซึ่งมีบ้านอยู่ติดกัน แต่ก็ยังมีอีกหลายคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับทางสายเลือด กระนั้นเคียงฟ้า

ก็ดูแลเหมือนลูกเหมือนหลาน สร้างห้องพักให้อยู่ด้านหลังตัวบ้าน

ในบ้านหลังใหญ่หลังนี้มีเพียงเธอ เคียงฟ้า เคียงธारा และเคียง-
พสุธาดำย้อยอยู่เท่านั้น ไม่ผิดหรอก...ที่ไม่มีชื่อจันจิราเพราะทั้งเคียงธारा
และจันจิรายังไม่ได้บดแต่งงาน ที่สำคัญไปกว่านั้นคือเคียงฟ้าไม่รู้ว่า
ลูกชายได้เสร็จ แอ๊ย รักกับดาวตลกเบอร์หนึ่งของคณะ ทั้งที่คนในคณะ
ต่างรู้ดี

เคียงฟ้าในวัยห้าสิบกว่าตอนนี้มีโรคประจำตัวคือโรคหัวใจ เคียง-
ฟ้ารู้ตัวว่าเป็นโรคนี้ตอนสฤณา ภรรยาคนที่สอง ซึ่งก็คือแม่ของงามระยับ
เสียชีวิต ครานั้นถ้าคนในคณะพาเคียงฟ้ามาโรงพยาบาลช้า ปานนี้เขา
คงได้ไปร้องลิเกบ่อยแหม่หวานใจบนสวรรค์

“ลุงฟ้าเป็นไงบ้างจ๊ะ” งามระยับถามคนที่นอนพักผ่อนอยู่
ชั้นล่างของบ้าน เมื่อวานเคียงฟ้ามีอาการหน้ามืดทำให้ไม่ได้ออกไปดู
การแสดงของคณะ จึงเกิดศึกระหว่างเฟื่องฟ้ากับจันจิรา เพราะถ้าเคียงฟ้า
ไปด้วย สองคนนั้นคงไม่กล้าลงไม้ลงมือใส่กัน

“ค่อยยังชั่วแล้วลูก งามเป็นไงบ้างวันนี้ แสดงดีขึ้นหรือเปล่า”
คนที่ไม่ยอมเข้ารับการผ่าตัดรักษาหัวใจถาม

งามระยับยิ้มให้คนแก่หัวดี้อ เอื้อมมือไปนวดแขนให้อย่างเอาใจ
แม้เคียงฟ้าจะเรียกเธอว่าลูก แทนตัวว่าพ่อทุกคำ กระนั้นเธอก็ยืนยันจะ
เรียกว่าลุงฟ้า

“ดีขึ้นทุกวันแหละจ๊ะ จำบทแม่นจนแทบหลับตาเล่นได้แล้ว” เธอ
พูดพลางค้อน ทำไมจะจำไม่ได้ละ บทบาทของเธอแค่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้า
สีจืดจ้าน แต่งหน้าโอเวอร์ แล้วก็ออกไปกรีดกรายร้ายรำ นั่งปั้นจิม
ปั้นเจ๊อ คอยเป็นลูกคู่ให้จันจิรา ถึงอย่างนั้นวันดีคืนดีก็มีบทเกี่ยวพาราสี
กับตลกเบอร์สองคู่ขวัญของเธอ วันไหนมีวันนั้นเป็นวันที่โหดร้ายสำหรับ

เธอ

เธอไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับดาวตลกฝ่ายชาย ‘ตะขบ’ และ ‘จ๊อด’ ดาวตลกเบอร์หนึ่งและสองของคณะดีกับเธอมาก จ๊อดอายุเท่าเธอแต่เรียนมาน้อยกว่า เป็นเพื่อนซี้คนหนึ่งรองจากจันจิรา จ๊อดรู้ว่าเธอไม่ชอบให้ใครโดนตัวมากนัก จึงมักแหวะจันจิรามากกว่า ซึ่งทำให้เธอไม่ค่อยมีบทบาท

นี่กรรมัง...สาเหตุที่ทำให้เธอเป็นได้แค่ตลกเบอร์สอง

“ดีแล้ว ขึ้นไปพักเถอะลูก มาถึงกันเหนื่อยๆ” เคียงฟ้าที่แม้จะไม่ได้ไปควบคุมการแสดงแต่ก็นั่งรอลูกๆ และชาวคณะกลับบ้าน เขาบอกเมื่อเห็นลูกชายอีกสองคนเดินเข้าบ้าน

งามระยับส่งยิ้มให้เคียงฟ้าและเลยไปถึงเคียงธราฯ แต่รอยยิ้มหวานต้องหุบลงเมื่อเธอสบตาเคียงพสุธา เธอเดินผ่านชายหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันด้วยสีหน้าบึ้งตึง เคียงพสุธาไม่ชวนเคื่องอกกับกิริยาเหล่านั้น เขาโน้มหน้าเพียงนิด ก่อนจะเดินไปถามไถ่อาการผู้เป็นพ่อ แล้วพาเคียงฟ้าไปส่งที่ห้องนอนซึ่งอยู่ชั้นล่างของบ้าน หลังจากนั้นก็ทำหน้าที่เอื้อมระอาเมื่อเห็นพี่ชายที่อาบน้ำเสร็จจะลงลงมา ซึ่งคงหนีไปนอนห้องพักที่ปลูกอยู่หลังบ้านอย่างแน่นอน

“พ่อหลับแล้วหรือ” เคียงธราฯกระซิบถาม

“อืม...” เคียงพสุธาตอบกลับสั้นๆ ทว่าพี่ชายได้เดินหนีออกไปทางหลังบ้านแล้ว “ก็แล้วจะถามทำไม ถามแล้วไม่รอฟังคำตอบ”

เคียงพสุธาเฝ้ามองประตูห้องพักตรงข้าม เดินเข้าไปเคาะสองสามครั้ง “พรุ่งนี้เตรียมซ้อมร้องเพลงใหม่ด้วยนะงาม” เขาตะโกนบอกโดยไม่รอให้เจ้าตัวเปิดรับ

“ไ้อ้บ้าดิน! ฉันเกลียดนายที่สุด...”

คนโดนเกลียดหัวเราะร่วนอยู่หน้าประตูสักพักก่อนเดินกลับห้อง

ปล่อยให้เจ้าของน้ำเสียงหวานนึ่งโมโหจนไม่เกรงถามหาอยู่บนเตียง

งามระยับกัดฟันกรอดๆ ซ้อมร้องเพลงอย่างนั้นหรือ ชะรอยว่า
เรื่องต่อไปที่คณะจะฝึกซ้อม เธอคงต้องมีบทตลกอลวนกับจ๊อดเป็นแน่แท้
‘กรี๊ด...ม่าย!’ เธอไม่อยากเล่นบทบาทนั้น หญิงสาวนึ่งพุ่มพ่ายอยู่บน
เตียง ครั้งสุดท้ายที่ตลกอลวน เธอกำลังตกเวที เนื่องจากจ๊อดเหวี่ยงเธอ
แรงไป ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เธอได้รับรางวัล...ตั้งห้าบาท! เพราะเธอหล่นตื๊บ
ตรงหน้าชายสูงวัยที่ทอดขวดเหล้าขาวไว้อย่างหวงแหน วันนั้นคนดูต่าง
หัวเราะร่วน ถ้าหลังจากนั้นเธออยู่ต่อ คงได้รางวัลอยู่ไม่น้อย แต่เพราะ
งามระยับหน้าบาง เธอจึงรีบถลกกระโปรงสีเขียวปึกแมลงทับจำอวดไป
ด้านหลังเวทีอย่างรวดเร็ว

หลังอาบน้ำและนั่งอ่านหนังสือประมาณยี่สิบกว่าหน้าเช่น

ทุกวันนี้แล้ว งามระยับก็เข้านอนตามปกติ ผ่านไปเพียงชั่วโง่งมเศษๆ ร่าง
บอบบางทว่าสมส่วนก็กระสับกระส่าย ใบหน้าสวยหวานเต็มไปด้วย
เหงื่อ ในฝัน...เธอกำลังยืนแข็งทื่อโดยมีงูตัวใหญ่รัดร่างเอาไว้ ไม่ว่าจะ
พยายามดิ้นรนอย่างไรก็ไม่สามารถหลุดพ้น ลึนสีแดงสองแฉกค่อยๆ
เลียได้แก้มนิ่มของเธอ แวตตาของงูตัวนั้นช่างเข้ม เอ้อ เต็มไปด้วยความ
ปรารถนา

‘ม่าย!’ งามระยับลุกขึ้นมานั่งหอบตัวโยนบนเตียงขนาดสามฟุต
ครึ่ง หญิงสาวกอดตัวเอง พร้อมทั้งลูบแก้มและลำคอราวกับต้องการบิ๊ด
สัมผัสที่ยังซาบซ่านออกไป ที่หัวของเจ้าลึนสีแดงสองแฉกเอียงมาถูโอบริเวณนี้
ก่อนเธอจะตื่น

“นั่นมันงูหรือหมากันแน่!” หญิงสาวสอ ด ตัวเป็นงูแต่ท่าทาง
เหมือนสุนัขรักเจ้าของ คิ้วเรียวขมวดมุ่น แต่สุนัขอะไรจะ...มองเจ้าของ
อย่างกลืนกินขนาดนั้น

รุ่งเช้างามระยับไม่รอช้ารีบเอาเรื่องนี้ไปปรึกษาศิษย์พี่ของ
เธอทันที จันจิราทำหน้าที่เมื่อฟังความผันของศิษย์น้อง

“ผันแปลกๆ นะงาม ตกลงไอ้ที่รัดตัวงามนะ งูหรือหมา”

“ตัวเป็นงู แต่นิสัยเหมือนหมานะพี่จัน”

จันจิราได้ยินแล้วถึงกับหัวเราะ ทำนายความผันของศิษย์น้อง
ทันที “จันแสดงว่าเนื้อคู่ของงามมีนิสัยหมาๆ นะสิ ย๊าๆ”

โบราณกล่าวไว้ว่าหญิงโสดคนไหนฝันว่าถูกรัด เขาว่าจะเจอเนื้อคู่
แต่กรณีของเธอ คงเป็นกรณีพิเศษจริงๆ ถึงเป็นก็งูถึงสุนัขเสียอย่างนั้น

“ไม่เอาหรอก มีแฟนนิสัยหมาๆ ฉันยอมอยู่บนคานต่อไปดีกว่าพี่
จัน” คนพูดทำท่าขยาด จันจิราเลยโบกไม้โบกมือห้ามความคิดศิษย์น้อง

“ไม่ใช่นิสัยแบบนั้น นิสัยดีๆ ของหมาเมื่ออกอณไป อย่างชี้้ออน
ติดเจ้าของ หวง เป็นห่วงและรักเจ้าของมากไง”

งามระยับปริบวิเคราะห์คำพูดของศิษย์พี่ทันที ถ้าเนื้อคู่เธอมีนิสัย
อย่างที่จันจิราพูดมาก็คงจะดีไม่น้อย ชีวิตที่ไม่มีใครตั้งแต่แม่ตายคงจะ
สุขชาน ความคิดของหญิงสาวถูกค้นเล็กน้อยเมื่อเสียงเห่าของสุนัข
ที่บ้านดังขึ้น ไอ้ต่างกำลังไล่กัดคนที่ขี่จักรยานผ่านหน้าบ้าน

“ไม่เอาหรอก! ต่อให้ดียังไง...หมาก็คือหมาวันยังค่ำ”

จันจิราที่มองไปทางหน้าบ้านหัวเราะร่วน สุนัขบางตัวก็พาล ไล่
กัดเขาไปทั่วอย่างไอ้ต่างที่บ้าน เมื่อก่อนมันไม่ได้เป็นแบบนี้ ทว่าตั้งแต่
ขโมยขึ้นบ้าน นอกจากคนในบ้านหรือคนคุ้นเคย ไอ้ต่างก็ไล่กัดเขาไปทั่ว
ทุกวันนี้ต้องล่ามโซ่เอาไว้ แต่วันนี้คงมีคนลืม ไอ้ต่างลูกอีดอแดงเลยวิ่งปร้อ
ไล่กัดหนุ่มต่างดาวที่อยู่บ้านเช่าในซอยเสียเต็มผ้า

งามระยับเดินหน้าบึ้งขึ้นห้องหลังจากจันจิราหัวเราะขบขัน
ความผันของเธอ หญิงสาวนั่งลงอย่างกระแทกกระทั้น หยิบหนังสือ

นิยายที่เพิ่งซื้อมาอ่านต่อ วันนี้ว่าจะเดินทางก็เกือบเย็น เพราะงานแสดงอยู่ไม่ไกลจากบ้านนัก ตาตำซลักกวาดผ่านไปแค่สองหน้า เจ้าตัวก็ทอดถอนหายใจ เธอไม่มีสมาธิมากพอจะอ่านหนังสือ งามระยิบวาวหนังสือลงบนหัวเตียง เหลือบตามองลิ้นชักเล็กๆ ที่ซุกซ่อนบางอย่างเอาไว้ งามระยิบยับิบกล่องสदनเลขนาคพอเหมาะวางบนเตียง ด้านในมีรูปถ่ายเก่าๆ บ่งบอกวันเวลาที่ถ่าย

พลางย้อนคิดไปถึงเมื่อสมัยที่เคียงฟ้ายังเป็นพระรอง และได้มีโอกาสไปแสดงใน ‘คุ่มบุษบา’ คุ่มที่สวयงามสมชื่อซึ่งตั้งอยู่ที่วังเวียงแม่ตามไปดูเคียงฟ้า ทำให้เธอได้เดินทางไปต่างบ้านต่างเมื่อเป็นครั้งแรก และเป็นครั้งแรกที่เธอได้เล่นลิเก เนื่องด้วยแม่ออกปากขอร้องให้เธอขึ้นแสดง ซึ่งทำให้เธอได้พบกับเขา

ดวงตาตำซลักมองภาพถ่ายใบเก่า เธอสวมชุดสีเขียวฟูฟ่อง ทาตาทาปากสีบานเย็น นั่งอยู่แถวหน้า ถัดไปเป็นนักแสดงคนอื่น แถวที่สามเป็นเจ้าภาพในการแสดง เจ้าของงานวันนั้นนั่งบนเก้าอี้พร้อมลูกหลานผู้ชายที่อยู่ในความทรงจำของเธอยืนอยู่ด้านข้าง ปากฉีกยิ้มกว้าง ดวงตาขบขันจับจ้องมาที่เธอ

ปากอ้อมสีสดฉีกยิ้มออกมา เธอมีแวต่มองกลิ้งจนไม่รู้ว่าเขามองเธออย่างขบขัน เขาหาว่าเธอเป็นแป้งแพนเค้ก ความทรงจำในวันวานหลังไหลเข้ามาไม่ขาด

‘หนูยังไม่โตเป็นสาว...หนูยังไม่เข้าวัยใส ใครๆ ก็ทักกันมากมาย ว่าหนูต่อไปเข้าท่า เขาว่าหนูดี...มีสเปก หน้าเหมือนแป้งเค้ก...ดารา’

จบแบบห้วนๆ น่าอายน้อยเสียที่ไหนล่ะ แต่จะเอาอะไรกับเด็กผู้หญิงวัยสิบสองปีโตน ‘คุณแม่ขอร้อง’ เกมบังคับให้เล่นลิเก แต่ถึงจะจบห้วนๆ ก็สร้างความสุขขึ้นให้ใครบางคน เขาและเธอบังเอิญเจอกันตอนเธอจะไปห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตา

การพบกันที่เหมือนพรหมลิขิต...แต่จบด้วยการทะเลาะกัน เพราะ
เขาแซวเธอจนได้เรื่อง

‘ถ้าจะให้เหมือนแพนเค้ก ต้องไปขัดเนื้อขัดตัว อาบน้ำแร่แช่น้ำนม
เยอะๆ ขัดให้ผิวกระดำกระด้างนี่ผุดผ่องนะน้องงามจรรย์ อ้อ...ส่วน
หน้าบานๆ ของหนู บ้าว่าโตอีกหน่อยคงสวยสู้น้องแพนเค้กที่เป็นนางเอก
ได้นะ ตอนนี้เป็นแค่แป้งแพนเค้กไปก่อนนะอีหนู’

‘เหิน’ งามระยับสวนกลับทันทีเมื่อเห็นสายตาคมองสำรวจเธอ
จากนั้น...เขาค่อยๆ โน้มตัวลงมากะชิบ

‘ใช่จะ ป้ามั่นเหิน อย่าลืมนะไปขัดตัว ลดความอ้วนนะแพนเค้ก จ๊วบ!’

ตบท้ายด้วยเสียงจูบแก้มดังจ๊วบ เขย่าหัวใจเธอมาจนถึงทุกวันนี้

“ประสาธ!” งามระยับต่อว่าตัวเอง ทำให้เธอต้องโยงความฝัน
บ้าง นั่นกับอดีตเหินนี้ด้วยนะ แก้มนวลแดงก่ำ เธอยอมรับว่าผู้ชายคนนี้มี
อิทธิพลต่อหัวใจมากที่สุด แม้จะมีอะไรหลายอย่างผ่านเข้ามาในชีวิต
แต่เธอไม่เคยลืมเขาได้

คนที่ทำให้เธอปฏิวัติตัวเอง ลุกขึ้นมา...สวย!

แต่ถึงจะสวยอย่างไร เธอก็ยังไม่ได้แค่นางกะแห้งเบอร์สอง
หญิงสาวรูปร่างอวบอีกใบในกล่อง ภาพแม่ในวัยสาว แม้มีความฝันว่า
อยากให้เธอเป็นนางเอกลิเกชื่อดัง แต่เธอก็เป็นได้แค่ดาวตลกเบอร์สอง!
คิดถึงคนที่จากไปแล้วก็ได้แต่เศร้า ไม่นานชีวิตนี้เธอคงไม่อาจทำให้
ความฝันของแม่เป็นจริงได้

งามระยับทิ้งตัวลงบนเตียงกว้าง ถอนหายใจอย่างปลงตก

นี่แหละ...ชีวิตของสวย!

3

อุบัตินิเหา

ลิเกคณะเคียงฟ้าเดินทางมาเปิดม่านแสดงอีกครั้ง พระนางมาถึงที่หลังที่มงานทุกคน แม่ครัวที่รออยู่รีบหาข้าวหาน้ำมาต้อนรับ อรณายังเห็นบงามระยับทุกครั้งที่มีโอกาส งามระยับไม่เข้าใจว่าทำไมนางเอกสาวถึงไม่ชอบเธอขนาดนี้ เคียงพสุธานั่งลงข้างๆ แย่งช้อนในมือเธอไปตักแกงจืดมาชิม ระหว่างรอจันจิราตักข้าวให้ ใบหน้าสวยของงามระยับหงิกงอ ต่อเมื่อเขาได้จานข้าวมาแล้ว เธอก็หยิบช้อนใหม่ในจานข้าวเขา ซึ่งทั้งหมดล้วนตกอยู่ในสายตาซึ่งเคียดของอรณภา

งามระยับชอบลาบหมูที่บรรดาแม่ครัวซึ่งดูอยากจะเปลี่ยนเป็นแม่ยกจัดหามาให้ เธอรู้สึกว่ารสชาติถึงเครื่องถึงรสดี แต่มยังไม่เผ็ดเกินไป

“กินมากเดี๋ยวก็ท้องเสียหรอก เอานี้กินซะ จืด...เหมือนกัน”

สายตาไม่พอใจของอรณภาทำให้เจ้าของมือบางเลื่อนขามตม้จืดกระดูกหมูเข้ามาเพื่อจัดการชดมันซะ

“เป็นอะไร เธอไม่พอใจบทที่ฉันให้หรือไง” เคียงพสุธาถามเมื่อเห็นความผิดปกติของคนไม่เคยอ่อนข้อ ที่ยอมลงให้เขาครั้งนี้ ทุกครั้งงามระยับจะสวนกลับแบบตอตาพันต่อพัน “เป็นนักแสดงต้องเล่นได้ทุกบทบาท เธอจะเอาเรื่องงานมาโกรธฉันไม่ได้นะ ไม่มีอะไรอาชีพละ”

‘นั่นอย่างไร’ งามระยับคิดในใจ ต่อกันเถียงก็โดนแบบนี้ทุกที
วันนี้เธอถึงเจียบ เอาเวลาไปทำใจกับบทบาทที่ต้องแสดงวันนี้ดีกว่า
‘เดอะ-โซว์-มัส-โก-สะ-ออน กระซิกๆ’

“ไอ้จ๊อด วันนี้อย่าเล่นแรงจนหวานใจแตกเวทีอีกล่ะ” เจียบมาก
เข้าเคียงพสุธากัณฑ์ไม่ไหว จึงหันไปหาแนวร่วม

จ๊อดยิ้มก่อนตอบ “รับรองไม่ถีบแรงจ้า”

“ไอ้พวกบ้า!” งามระยับทนไม่ไหว กระแทกข้อกับจาน ลูกเดิน
หนีไปแต่งตัว

ผู้คนที่มารอชมลิเกเงินล้านต่างรีบมาจับจองที่นั่งหน้าเวที
กันตั้งแต่หัววัน กระนั้นแล้วก็ไม่ทันชาวคณะที่เอาผ้าใบปูแล้วทับด้วย
เสื่อผืนใหญ่อีกที เพื่อจองที่นั่งไว้ให้แม่ยกที่ตามมาดูลิเก บางคนอยู่
ต่างจังหวัดก็ยังอุตสาหะมาให้กำลังใจ ซึ่งเคียงพสุธามีจำนวนแฟนคลับ
เยอะพอๆ กับเคียงธारा

วงปี่พาทย์บรรเลงเพลงสาธุการเรียกคนดู เสียงออกแซกดังไปทั่ว
ลานกว้างที่มีผู้ชมแน่นขนัด ไหว้พ่อแก่เสร็จแล้วนักแสดงทั้งหลายต่าง
ทยอยออกไปร้องรำ คือนี่ลิเกเคียงฟ้านำแสดงเรื่อง ‘สัญญารักขุนศึก’
เคียงธารารับบทขุนศึกหนุ่มผู้นำทัพออกรบไปยึดเมืองของนางเอก
เพื่อชิงฟ้าสวมบทเจ้าหญิงที่ตอนหลังมารักกับขุนศึกที่เข้ามายึดบ้านเมือง
จันจิราและงามระยับเล่นเป็นพระพี่เลี้ยงของเจ้าหญิง ส่วนตะขบและจ๊อด
ก็เล่นเป็นทหารคนสนิทของเคียงธारा

ผู้ชมต่างเพลิดเพลินไปกับการแสดงของลิเกเงินล้าน ความสนุกมี
ไม่หยุดเมื่อตลกดาวรุ่งอย่างตะขบอยู่หน้าเวที จ๊อดเองก็ได้รับความนิยม
ไม่น้อย ด้านจันจิรา ศิษย์พี่ของเธอนั้นไม่ต้องพูดถึง เล่นไปเล่นมา
เหมือนนางร้ายคอยกีดกันพระนางอย่างไรอย่างนั้น เผลอเมื่อไรก็ทำท่า

จะปล้ำพระเอกให้คนดูข้ามหัวร้องอหายไปกับมุกแอบแยกเคียงธรา
และเฟื่องฟ้าแบบเนียนๆ งามระยับทำหน้าที่หลักอิเหลื่อ เมื่อคนดูตะโกน
แซวหลังจากพระนางเขาเกี่ยวกันเสร็จแล้ว

ครานี้ก็ถึงตาเธอบ้าง...

ดวงตาของจ๊อดวิบวิบแวววาวเหมือนจะขำในขณะที่ร้องเพลง
เกี่ยวเธออยู่ “รัก...มาห้าปี โถ...คนดี ขอหอมลึกทีก็ได้”

“นั่นอย่างไร...ร้องเพลงที่พระเอกเพิ่งร้องเกี่ยวนางเอกไปหมับๆ
เย้ย...ตามบทแล้วมันไม่ใช่เพลงนี้นะ” งามระยับทำหน้าที่เหลอเล็กน้อย
ก่อนรีบปรับสีหน้า ทำตัวยียอยอีกโหล่เหมือนนางเอกหนึ่งแซก เตรียม
ผีเท้า อีกสักครู่จะได้วิ่งอ้อมภูเขาแล้ว

ด้วยไหวพริบที่ตีเยี่ยม งามระยับจึงรอดจากการหน้าแตกไปแบบ
หลุดหวิด เธอสามารถร้องแก้ได้แบบที่คนดูหัวเราะจนหายใจ哽 จ๊อด
เกี่ยวเธอด้วยเพลง “รักมาห้าปี” เธอก็โต้ด้วยเพลง “คันนู” ให้อีกฝ่ายเกา
เสียให้เซ็ด หลังมานจ๊อดได้แต่หัวเราะร่วน บอกว่าเกือบได้เห็นคนหน้า
แตก

กว่าลิเกจะแสดงจบก็เที่ยงคืนแล้ว ลิเกสมัยใหม่มักจะเล่นเร็ว
และปิดการแสดงกันราวๆ นี้ ใช้เวลาแสดงประมาณสามชั่วโมงเศษ ไม่
เหมือนเมื่อก่อนที่แสดงตอนดึกและเล่นจนถึงเช้า ถึงอย่างนั้นก็อย่าคิดว่า
เล่นน้อยแล้วค่าจ้างจะลดลง แต่จะแพงหูดับเลยทีเดียวที่ได้ ราคาค่าจ้าง
ขึ้นอยู่กระยะทางด้วย เริ่มต้นด้วยหลักแสน... ใกล้เคียง ก็หนึ่งแสน ไกล
ออกไปหน่อยก็ขยับเพิ่มขึ้นมาอีกสองถึงห้าหมื่น

เป็นครั้งแรกที่งามระยับนึกไม่ชอบที่ลิเกจบการแสดง ก็
ตอนนี้ศิษย์ที่กำลังเดินจงมือเธอให้เดินตามอย่างเร็วรี ความรีบร้อน
เนื่องมาจากกองกำลังไม่ทราบฝ่ายบุกประชิดประตู่ทำให้คนที่โดนลากมา

กลอกตา

“ลาบหมูแน่ๆ”

แน่...มีอย่างที่ไหนไปโทษของที่เธอว่าอร่อยเสียได้ “งามก็กินนะ พี่จัน ไม่เห็นเป็นไร” จะว่าไปเธอก็กินไปนิดเดียว เพราะเคียงพสุธาเลื่อน जानแกงจีตมาสกัดเอาไว้เสียก่อน

เป้าหมายของสองสาวคือห้องน้ำทางด้านหลังวัด ที่มาที่นี่เนื่องจากห้องน้ำด้านหน้ามีคนยืนต่อแถวยาวเหยียด จันจिरารอไม่ไหว จึงมาที่ห้องน้ำด้านหลังซึ่งมีผู้คนพอให้ไม่น่ากลัว งามระยับขอยืนรอห่างจากห้องน้ำหน่อย ซึ่งจันจिरายอมแต่โดยดี

เสียงโยนอะไรสักอย่างดังต๊ับ! ทำให้งามระยับหันขวับ หญิงสาวเพ่งสายตาไปยังทิศทางของเสียง ในความมืดเธอเห็นชายสูงใหญ่ประมาณสี่ห้าคนกำลังมั่วหมมมั่วตั่วอะไรสักอย่าง สบถเป็นภาษาแปลกๆ แล้วเดินจากไป ความกลัวจับหัวใจ ทำให้เธอตัดสินใจเดินหนี

“อ้าว ไหนบอกยืนรอตรงโน้น” จันจिरาที่เพิ่งทำธุระเสร็จถามเธอ

“...” คนรอก้มหน้าไม่ตอบ อะไรหนอ...ที่ทำให้หัวใจเธอเต้นแรงไม่เป็นสำแบบนี่!

“งามเป็นอะไรนะ!” หน้าซีดๆ ของงามระยับทำให้จันจिरานึกห่วง งามระยับที่จู้ๆ ก็ปวดแปลบไปทั้งใจ จับมือศิษย์พี่ “เป็นอะไร...ไม่สบายหรือ” ยิ่งเห็นสีหน้าและแววตาของศิษย์น้อง จันจिरาก็ยิ่งห่วง แต่ไหนแต่ไรมาเธอไม่เคยเห็นงามระยับทำหน้าแบบนี้สักครั้ง หรือว่า...นางกะแห่รงดาวรุ่งมองไปรอบตัวอย่างหวาดหวั่น

“นี่มันในเขตวัดนะเว้ย!”

จันจिरาที่มีสีหน้าหวาดหวั่นเพราะความคิดและจินตนาการ ทำให้งามระยับรีบชี้แจง

“ไม่ใช่อย่างพี่จันคิดหรอก” เห็นหน้าก็รู้ใจกัน จันจिरาคงคิดว่าเธอ

เจอสิ่งลึกลับแน่ๆ

“อ้าว แล้วเป็นอะไรล่ะ” มีแววโล่งใจฉายชัดบนใบหน้าของจันจิรา ทันทีที่ได้รู้ว่าไม่ใช่

ความไม่สบายใจทำให้งามระยับตัดสินใจเล่าเรื่องที่เจอและค้างคาใจให้ฟัง จันจิรามองไปทางที่ศิษย์น้องชี้ชวนให้ดู มันไม่ถึงกับเปลี่ยวแถมตอนนี้ผู้คนพลุกพล่านอย่างกับอะไรดี เพียงแต่ตรงนั้นมีดสลัวไปนิด สีหน้าไม่สบายใจของงามระยับ ทำให้คนที่รักเธออย่างน้องแท้ๆ จู๋มือเธอเดินไปยังที่เกิดเหตุ

แม้ใจจะตุ้มๆ ต่อมๆ แต่งามระยับก็ซาบซึ้งในน้ำใจของคนที่เธอรักประดุจพี่สาว จันจิราไม่เคยปล่อยให้เธอเศร้าหรือคาใจกับเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น หากเธอไม่สบายใจ พี่สาวคนนี้จะปลุกปลอบปัดเป่าความไม่สบายใจทั้งปวงให้เธอ

“เฮ้ย...คนนะงาม!” แวบแรกจันจิราแทบจะกรี๊ดร้องเมื่อเห็นผู้ชายตัวโตนอนอยู่บนกระสอบ เลือดแดงสดยังไหลออกจากศีรษะ ที่เธอเห็นก็เพราะเลือดที่ไหลออกมานั้นสะท้อนกับแสงไฟนีออน แม้ตรงนี้จะไม่สว่างมากนัก แต่ก็พอเห็นสภาพของคนทีนอนสลบไสล สองสาวรีบแจ้งตำรวจและตามคนมาช่วยทันที

ในเวลาต่อมาบริเวณนั้นก็เต็มไปด้วยผู้คนและเจ้าหน้าที่ มีเสียงพูดคุยวิจารณ์กันอย่างแข็งแ้าวว่าชาวต่างชาติคนนั้นอาจโดนชิงทรัพย์และโดนทำร้าย เนื่องจากรูปการณ์ชวนให้คิดแบบนั้น แม้แต่ตำรวจท้องที่ก็อดสรุปแบบนั้นไม่ได้ รวดรุ่มกตัญญูนำร่างหมดสติไปส่งโรงพยาบาลประจำอำเภอ

“คงปลอดภัยแล้ว น่าสงสารจังเลยเนอะงาม งาม!” จันจิราที่มีวแต่ดูเหตุการณ์ไม่ทันสังเกตน้องสาว เธอร้องเสียงหลงเมื่อหันมาเจอใบหน้าเพื่อนน้ำตาของงามระยับ “เป็นอะไรนะงาม ผู้ชายคนนั้นเขา

ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย เขาปลอดภัยแล้ว” เธอเดาว่างามระยับคงตกใจ และคิดว่าผู้ชายต่างชาตินั้นเสียชีวิตแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอกพี่จัน เรากลับกันเถอะ” งามระยับพูดแค่นั้นก็หันหลังเดินไปเก็บของกลับบ้าน ระหว่างทางก็เข็ดน้ำตาที่ไหลไม่ขาดสาย เมื่อห้ามไม่ได้เธอจึงเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ไม่มีดาวน้อยใหญ่ให้เห็น มีเพียงพระจันทร์ดวงโตเจิดฉายอยู่ดวงเดียว

ผู้ชายคนนั้นเขา...

ตำรวจเจ้าของพื้นที่สอบประวัติผู้เคราะห์ร้าย ชายหนุ่มไม่มี
บัตรแสดงตัวใดๆ ทั้งสิ้น รอยฟกช้ำและบาดแผลตามตัวทำให้เจ้าหน้าที่สรุปว่าผู้เสียหายโดนชิงทรัพย์ และลงความเห็นว่าจะรอจนกว่าคนเจ็บจะฟื้นขึ้นมาให้การ งามระยับเดินทางมาที่โรงพยาบาลประจำอำเภอที่คณะลิเกเคียงฟ้าเพิ่งมาแสดงเมื่อคืน หญิงสาวสอบถามพยาบาลเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บของเขา แล้วก็โล่งใจเมื่อรู้ว่าไม่น่าเป็นห่วงมากนัก มีเพียงแผลแตกที่ศีรษะเท่านั้นที่เย็บกว่าสิบเข็ม

หญิงสาวเดินเข้าไปในห้องพักผู้ป่วยรวม หุดยืนข้างๆ เติง ตัวเขาใหญ่มากจนทำให้เติงดูเล็กลงไปนิดตา ดวงตาดำขลับของเธอคลอไปด้วยหยาดน้ำตา เอื้อมมือไปแตะใบหน้าที่แม้จะมีรอยฟกช้ำ กระนั้นเธอก็ยังจำเขาได้

“เหมือนฝันเลย ที่ฉันได้พบคุณอีกครั้ง”

เสียงหวานที่ออกจากปากอิมันนั้นแผ่วเบา แต่กังวานยิ่งนักในโสตประสาทของคนป่วย มือหนาของมหาเสน่ห์คว้าข้อมือบาง เปลือกตาคมเปิดขึ้น ม่านตาขยายเพื่อรับภาพตรงหน้า

น้ำตาเม็ดโตร่วงกราวออกจากหน่วยตากลมเหมือนเม็ดนิลที่สวยงาม ไม่อาจบรรยายความงามได้

“คุณเป็นใคร” เขาถามทั้งที่ก้อนเนื้อในอกเต้นร่า ไม่ยอมปล่อยให้
ข้อมือเธอ กลิ่นกายหอมกรุ่นจูงใจทำให้ชายหนุ่มรีบหลับตาแล้วสูดมัน
เข้าปอด หัวคิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน กลิ่นเหมือนดอกไม้ หอมอ่อนๆ แต่
ชื่นใจนัก ไม่ใช่กลิ่นหอมอย่างแน่นอน เขายกมือที่กุมข้อมือเธอมาจ่อตรง
หน้า ก่อนจะจกดมูกพิสูจน์กลิ่น

“คุณไม่ได้ใส่น้ำหอม?” ชายหนุ่มพูดภาษาอังกฤษ งามระยับทำ
หน้าเหลือ จากตกใจที่เขาฟื้นขึ้นมา ตอนนี้เธอกำลังร้องกับคำถามไม่
นำพาสาเหตุใดๆ นั้น

“มะ...ไม่” แต่ถึงเธอจะงออย่างไรก็ตอบเขาไปเป็นภาษาไทย บ้าดี
แท้!

“ตัวคุณหอมจัง” เขาตอบกลับเป็นภาษาไทย

งามระยับรู้สึกว้าวแก้มร้อนผ่าว เธอไม่อยากคิดว่าตัวเองกำลังอาย
มหาเสน่ห์มองไปรอบตัวโดยไม่ปล่อยข้อมือหญิงสาว สายตา
หลายคู่จับจ้องสองหนุ่มสาว แต่เมื่อสบตากับดวงตาคมกริบมีพลัง ทุกคน
ก็เบือนหน้าหนีไปทางอื่น เติงผู้ปวยที่ตั้งเรียงรายมีผู้ปวยสวมชุดแบบ
เขานอนอยู่เต็มไปหมด มหาเสน่ห์นี้ยกย่อนกลับไป เขาโดนทำร้ายที่สเปน
แล้วมานอนแเบ้ที่ประเทศไทยได้อย่างไร

“เอ่อ ฉันต้องกลับแล้ว” งามระยับพูดแทรกขึ้นมาเรียกสติของ
ชายหนุ่ม

“คุณจะไปไหน” เขายึดข้อมือบางไว้แน่น งามระยับนินหน้าด้วยความ
เจ็บ

“ฉันจะกลับบ้านค่ะ เอ่อ ฉันแค่แวะมาดูคุณ”

“คุณช่วยผมไว้เหรอ”

คำถามของเขาทำให้งามระยับอึดอัดเป็นบ้า เธอจำเขาได้ แต่เขา
จำเธอไม่ได้นี่เจ็บปวดมาก

“ฉันกับพี่สาวเห็นคุณนอนสลบเลยแจ้งตำรวจ พวกเจ้าหน้าที่เป็นคนช่วยคุณค่ะ” เธอตอบเสียงๆ

“แล้วทำไมต้องร้องไห้...คนสวย” เขาดึงร่างบางให้มาชิดขอบเตียง ก่อนจะยื่นกายกึ่งนั่งกึ่งนอน ใช้มืออีกข้างเกลี่ยน้ำตาบนแก้มนิ่ม “นอกจากตัวหอมแล้ว แก้มคุณยังนิ่มอีกด้วย”

งามระยับรีบใช้มือปิดปากเขา ผู้ชายคนนั้นนอกจากไม่สนใจผู้คนแล้ว ยังชอบพูดล่อแหลมชวนให้คิดลึกอีกด้วย สายตาคนรอบข้างทำให้หญิงสาวแทบระเหยกกลายเป็นไอ

มหาเสน่ห์ที่สุดมือที่หอมกรุ่นอย่างหลงใหล เขาต้องโดนดีหัวจนเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ ถึงได้ติดใจผู้หญิงคนนี้เข้าขั้นคลั่ง!

“ช่วยปิดม่านที คือผมอยากจะ...นะครับ ผมลุกไม่ไหว” เขาปล่อยเธอเมื่อรู้สึกถึงความร้อนที่จวนระเบิด

งามระยับมองสีหน้าเหยเกของเขาแล้วรีบปิดความอาย คนรอบข้างที่เห็นรีบส่ายตาให้หญิงสาวรู้ดม่านที่ผูกติดไว้บนหัวเตียงสองด้าน คนป่วยยกเข่าข้างหนึ่งขึ้น ทำให้คนรอบข้างเข้าใจว่าเขาต้องปวดเบาแน่ๆ งามระยับรีบวิ่งไปหยิบคอมพิวเตอร์ร้อย ซึ่งเรียงรายอยู่หน้าห้องน้ำมาทันที

ทว่า...พอเย็นมันให้เขา เธอก็โดนคนที่บอกว่าลุกไม่ขึ้นรวบตัวเข้าไปกอด มหาเสน่ห์ทดสอบความคลั่งของเขา ด้วยการรวบตัวหญิงสาวเข้ามาจูบ แล้วก็ต้องตกใจที่ความต้องการล้นปรี่ รสชาติหวานล้ำที่ไม่เคยได้ลิ้มลองทำเอาตัวเขาแทบระเบิดออกมาทั้งที่แค่จูบกอดเท่านั้น

งามระยับตกใจกับการรุกร้าแบบประชิดตัวที่เจอ ปากหยักร้อนยังให้ความรู้สึกที่ชอนเร้นอยู่ในใจวูบฟุ้ง ลื่นร้อนที่จ้วงไล่ในแอ่งน้ำหวานนำพาความซาบซ่านไปถึงทรวง มือหนาลูบไล่ไปทั่วกายหญิงสาวอย่างซ้ำของ จนเธอแทบทรุดถ้าไม่ได้เขายึดไว้ เขาจูบเก่งเป็นบ้าเลย! เขาทำให้เธอรู้สึกติดใจรสชาติหวานซ่านนี้ ‘มนตร์เสน่ห์’ ทำให้หญิงสาว

ที่ไม่ประสาทกับกลเกมจับตอบแบบเงอะงะ กระนั้นก็สร้างความพึงพอใจให้คนอยากพิสูจน์เป็นอย่างดี

เหตุการณ์คงดำเนินต่อหากไม่มีเสียงพยาบาลบอกว่าแพทย์จะมาตรวจในอีกสิบนาที มหาเสน่ห์จำใจปล่อยร่างบางให้นั่งตรงขอบเตียง เอาใช้นิ้วไล่ปากเธอ ลูกผมสลวยให้เข้าที่เข้าทาง ก่อนจะคว้าคอมฟอร์ตร้อยสอดได้ผ้าห่ม จ่อไปยังตำแหน่ง...

ตากลมโตกะพริบพริบๆ มองสิ่งที่เขายื่นให้ กอปรกับม่านบังตาเปิดออกโดยมือพญามัจจุราช เอ๊ย พยาบาล หน้าแดงๆ ของหญิงสาว ทำให้ผู้คนต่างพากันเข้าใจว่าเธอคงอายุที่ต้องเห็นแผ่นฉีไส่คอมฟอร์ตร้อย สายตาผู้คนทำให้งามระยับรับรับอุปกรณ์บ้างๆ ตรงไปที่ห้องน้ำ ใบหน้าที่แดงก่ำของเธอเผยความรู้สึกจนน่าตกใจ

“คุณคะ คุณคะ...”

เสียงเรียกที่ดังขึ้นทำให้งามระยับที่ยืนมองตัวเองในกระจกอยู่นานได้สติ พยาบาลสาวยิ้มให้ก่อนจะเอ่ยประโยคที่ทำให้เธอแข็งเป็นหิน

“แผ่นคุณเรียกนะค่ะ คุณหมอมาทตรวจแล้ว ไปฟังผลตรวจหน่อยนะค่ะ”

แฟน! งามระยับแทบจะกรีดร้องออกมา แต่ก็ทำได้เพียงเดินหน้าแดงก่ำออกไป

มหาเสน่ห์ยิ้มว่า ใบหน้าที่ยังแดงไม่หายทำให้เขาคิดอย่างไรชอบกล รู้สึกเข้าข่ายคนเห็นแกมเข้าไปทุกที เขาไม่เคยจับผู้หญิงที่ไม่รู้จักก่อนสักครั้ง ทุกคนที่ขึ้นเตียงด้วยต้องทำความรู้จักกันก่อน เขาไม่เคยนอนกับใครชั่ว...แต่กับผู้หญิงตรงหน้า เขาห้ามความรู้สึกไม่ได้จริงๆ

ในขณะที่แพทย์ตรวจอาการเขา ชายหนุ่มก็แอบสำรวจดวงหน้ารูปหัวใจ ที่มีเครื่องหน้าเหมาะเจาะ ดวงตาเธอสีด่าอย่างที่เราเรียกว่าสีนินจามากเป็นแสนขึ้นเพียงนิดอย่างได้รูป ปากอímบวมเจอเช็กซี่ขี้ใจเขา

ที่สุด ยิ่งยามเธอเม้มปาก ก็ยิ่งทำให้เขาแทบจะเข้าไปกระซอกตัวเธอ เข้ามาหาอีกครั้ง

“โดยรวมแล้วไม่มีอะไรน่าห่วง เดี่ยวให้ปากคำกับตำรวจเสร็จ พรุ่งนี้หมอค่อยอนุญาตให้กลับบ้านแล้วกัน” แพทย์เจ้าของไข้บอก ก้มหน้าซีดๆ เขียนๆ แล้วเดินไปตรวจเตียงอื่นต่อ

“คุณเป็นเจ้าของไข้ของคนป่วยหรือเปล่าคะ” พยาบาลที่มาเปิด ม่านถามงามระยับ หญิงสาวทำตาปริบๆ ก่อนจะตอบออกไปว่าใช่

“ช่วยกรอกประวัติคนไข้ที่แผนกทะเบียนด้วยนะคะ”

งามระยับรับคำ ก่อนจะออกตัวว่าสักครู่จะตามไป

ใบหน้าชื่อว่าแววตาขบขันทำให้งามระยับนึกอยากจะเดินเข้าไป ควักลูกตาเขาออก จวบเธอแล้วยังมีหน้ามายิ้มขึ้น แก้มนวลร้อนผ่าว อย่างน่าโมโห เหมือนทุกส่วนในร่างกายเธอจะเป็นใจเผยความรู้สึก

“คุณชื่ออะไร เป็นคนที่ไหน แล้วทำไมถึงโดนทำร้าย” เธอรีบถาม เขาเป็นชุด ยอมรับว่าแม้จะเคยพบกัน แต่เธอไม่รู้จักชื่อเขา รู้แต่เพียงว่า เขาน่าจะนามสกุลวงศ์บุษบาเหมือนเจ้าภาพที่เคยจ้างลิเกไปแสดง

“หน้าตาคุณไม่เหมือนคนที่ไม่รู้จักผมนะ” มหาเสน่ห์เฝ้า ซอบใจ ที่เห็นใบหน้าเธอเปลี่ยนสีไปมา จากชมพูเป็นแดง จากแดงเป็นชมพู

“ฉันไม่รู้จักคุณ!” งามระยับพูดเสียงลอดไรฟัน

“โกหก!” ชายหนุ่มสวนขึ้น ยังความโกรธจัดให้แก่คนฟัง

งามระยับกัดฟันกรอด ผู้ชายคนนี้อะแต่ใจอย่างเหลือร้าย เขาจูบ เธอ เขาหาว่าเธอโกหก ‘ไอ้บ้าเอ๊ย!’

ใบหน้าโกรธจัดของหญิงสาวทำให้มหาเสน่ห์ลดเสียงลง “เราเคย รู้จักกันใช่ไหมคุณ...”

ใบหน้ารูปหัวใจเจิดขึ้นอย่างถือดี อารมณ์วาบหวามก่อนหน้า มลายหายไปเพราะเจอ ‘นิสัยหมาๆ’ ของผู้ชายห่วยแตกคนนี้

“คุณชื่ออะไร ฉันจะไปกรอกประวัติให้...” เธอถามอีกครั้ง ซึ่งมหาเสนห์ก็ยอมตอบแต่โดยดี หญิงสาวเดินออกไปกรอกประวัติ กอปรกับที่ตำรวจเจ้าของคดีเดินเข้ามา นามสกุลดังที่ถูกเอ่ยถึงทำให้ตำรวจสองนายสบตากันนิ่ง

หนุ่มทรงเสน่ห์บอกว่าตัวเองชื่อ ‘มหาเสนห์ วงศ์บุษบา’ เขาไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเขาคือ ‘ฟาเบรกลาส’ คนส่วนใหญ่จะรู้จักเขาในนาม ‘ฟิลลิปเป้ ฟาเบรกลาส’ แต่ชื่อตามบัตรประชาชนคือ ฟิลลิปเป้ มหาเสนห์ ฟาเบรกลาส วงศ์บุษบา

“เอ่อ ไม่ทราบว่าคุณเป็นอะไรกับคุณพุทธลักษณะครับ” หนึ่งในสองนายตำรวจถาม ด้วยว่าวงศ์บุษบากำลังเป็นข่าวดังครึกโครม เพราะพุทธลักษณะหัวหอกที่คมบังเหียนธุรกิจกำลังย้ายฐานการผลิตมาที่ประเทศไทย ทำให้นามสกุลนี้ติดหูคนเสพข่าวทั่วไป

“เป็นน้องชายครับ อ้อ อย่าเพิ่งบอกคุณผู้หญิงเมื่อสักครู่นะครับ” ชายหนุ่มรีบห้าม เจ้าหน้าที่สองคนรับคำอย่างนอบน้อม หลังจากตำรวจต่อสายถึงพุทธลักษณะ ชั่วโง่งต่อมามหาเสนห์ก็ได้ย้ายไปอยู่ห้องพิเศษด้วยอำนาจเงิน งามระยับที่กรอกประวัติเสร็จแล้วเดินมาดูเขาอีกครั้ง พอรู้ว่าเขาต้องเปลี่ยนห้อง เธอก็แปลกใจ จึงตามไปดูเขา

คนป่วยที่แนบโทรศัพท์ไว้กับหูหยุดพูดทันทีที่เห็นหญิงสาวเดินเข้ามา “แค่นี้ก่อนนะพี่รัก เดี่ยวผมโทร. กลับไปอีกครั้ง” มหาเสนห์วางโทรศัพท์ที่ขอยืมตำรวจไว้ที่โต๊ะข้างเตียง “ของคุณตำรวจนะ คือผม...ขอยืม ผมติดต่อครอบครัวยังไม่ได้” ทั้งที่เพิ่งคุยกับลูกพี่ลูกน้องเมื่อสักครู่ เขาก็ยังไม่วายปิดบังความจริง

“แล้วคุณจะทำยังไงต่อ...” เธอถามทั้งที่สงสัยว่าทำไมเขาถึงได้ย้ายมาอยู่ห้องพิเศษ

มหาเสน่ห์ห่ออ่านสี่หน้าเธอออกกรวกับนั่งอยู่ในใจ “ผมไม่รู้ ที่ย้ายเข้ามาอยู่ในห้องใหม่นี้ คุณตำรวจเขากลัวว่าผมจะโดนทำร้ายอีก”

คำตอบที่ได้รับไม่ได้ทำให้งามระยับคลายความสงสัยสักนิดเดียว เพราะถ้าเป็นแบบนี้จริง อยู่ห้องรวมไม่ดีกว่าหรือ

“ฉันต้องกลับแล้ว” งามระยับตัดใจบอก เธอต้องหยุดความรู้สึก บ้าบอที่กำลังโหมกระหน่ำอยู่นี้เสียที

“เดี๋ยวลี! คุณยังไม่บอกผมเลยว่าเราเคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า” แม้เขาจะมั่นใจเต็มร้อยว่าเคยรู้จักเธออย่างแน่นอน กระนั้นแล้ว มหาเสน่ห์ก็ยังนึกไม่ออกว่าเคยเจอที่ไหนและเมื่อไร แล้วเขาก็มั่นใจว่านี่คือครั้งแรกอย่างแน่นอนที่ได้กลิ่นหอมๆ ของเธอ เพราะถ้าเจอกันก่อนหน้านี้ เขาจะไม่วันป่อยเธอไปอย่างแน่นอน

“เราไม่เคยรู้จักกันหรอกค่ะ แต่ฉันเคยพบคุณ” งามระยับหักห้ามทัพน้ำตาที่มาจ่ออยู่ริมทำนบ

“แต่คุณ...” คนปวยทักท้วง น้ำตาเม็ดโตที่เห็นในครั้งแรกยืนยันว่าเขาต้องมีความสำคัญกับเธออย่างแน่นอน

“ฉันต้องไปแล้วค่ะ” งามระยับรีบตัดบท เธอล้วงเข้าไปในกระเป๋า สะพาย หยิบธนบัตรปึกหนึ่งและโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง โดยทิ้งระยะห่างไม่ให้เขาคิดว่าตัวเธอได้ มหาเสน่ห์หิ้วหน้าเมื่อคว้าได้แต่อากาศ และความเจ็บแปลบตรงลำตัวทำให้เขาไม่อาจลุกขึ้นไปจับตัวเธอ

‘ห่าเอ๊ย ตอนจูบเธอทำไมมันไม่เห็นเจ็บวะ’

“ลาก่อนค่ะ ขอให้คุณโชคดี”

แล้วเธอก็จากไปจริงๆ มหาเสน่ห์นั่งอิงอยู่นานหลายนาทีกว่าจะหาปากตัวเองเจอ “บ้าเอ๊ย!” เขาสบถเสียงดังลั่น เป็นเหตุให้ตำรวจที่เฝ้าหน้าห้องตามคำสั่งวิ่งเข้ามาดู ร่างสูงใหญ่นอนแบ็บอยู่บนเตียง ใบหน้า

เหยก เจ็บปวด จนต้องรีบตามแพทย์เจ้าของไข้มาดู

“ออกไป!” มหาเสน่ห์หัววดล้นห้อง ทำเอาแพทย์และพยาบาล กระเจิงไปคนละทาง คนป่วยทั้งตัวลงนอน หอบหายใจ เจ็บใจที่คิดว่าเธอไม่ทัน ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าทำแบบนี้ และไม่เคยมีใครทำให้เขาคลับได้ขนาดนี้ด้วย แค่นี้ได้กลิ่น ได้จูบ ได้กอดและจูบได้เพียงนิดหน่อย ตัวเขาก็แทบระเบิดเลยทีเดียว

เขาเหลือบมองเงินและโทรศัพท์แล้วปวดใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน คราวขึ้นมาดูแล้วก็กังขาว่าจะโทร. ออกได้จริงหรือ เมื่อ ‘ซัมซุงฮีโร’ มาอยู่ในมือหนา ก็เลิกกระจ้อยร่อยถนัดตา เสี่ยงเรียกเข้าที่ดังขึ้น ยิ่งทำให้ใบหน้าหล่อเหลาเหยก ตู๊ด...ตู๊ด...แม้ไม่ชอบใจ แต่ดวงตาชายหนุ่มก็ฉายประกายคมกล้า

‘จากไปแบบค้างคา ทั้งมือถือที่ไม่ลบข้อมูลเอาไว้ให้...แบบนี้มันอ่อยกันชัดๆ’

4

ตามล่าหา ‘กลิ่นใจ’

“คุณฟิลลิปเป่ คุณฟิลลิปเป่!” เสียงเรียกชื่อพร้อมทั้งเขย่าตัว ทำให้คนนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงรู้สึกตัวตื่น พยาบาลสาวใช้ผ้าซับหน้าชายหนุ่ม

คนตื่นจากฝันหันหน้าหนีอย่างถนัดตัว เขามองไปรอบตัว ตอนนี้เขายังนอนอยู่ในห้องพิเศษกับพยาบาลที่จ้างมา บอดีการ์ดของเขาจะเดินทางมาถึงประเทศไทยคืนนี้ ส่วนครอบครัวก็ยังไม่รู้เรื่องว่าเขาหายตัวไป ทุกคนคงคิดว่าเขาไปฉลองวันเกิดกับสาวสวยบนเรือยอชต์หรืออะไรทำนองนั้น มีเพียงพบุรุษลักษณะและแอสตันเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้

“คุณฝันร้ายหรือคะ” พยาบาลถามอย่างห่วงใย มหาเสน่ห์รู้สึกว่เธอทำเกินหน้าที่ไปสักนิดที่เข้ามาจับแขนเขา ชายหนุ่มขึ้นแขนออกอย่างมีมารยาท ทั้งที่อยากจะวักใส่เต็มแก่

“เปล่า!” คนป่วยบอก เขาไม่ได้ฝันร้าย ภาพงูเผือกตัวสวยเลื้อยหยอกไปทั่วตัวเขาคือฝันดี แต่ที่เขาต้องตะโกนออกมาก็เพราะว่างูตัวนั้นจะเลื้อยหนี หลังจากเลื้อยให้หายาก...แล้วคนอย่างเขาก็ไม่อาจปล่อยให้จากไปง่ายๆ จึงตะโกนเรียกพรา้เพื่อหาจนโดนจับได้แน่แหละ

“ผมฝันเห็นงูนะ” เขาไม่ลืมอธิบายถึงรูปพรรณสัณฐานว่าเป็นเช่นไร

ใบหน้าคนพังแดงก่ำ จนคนผืนเห็นงูนี้กสงสัยจึงถามอย่างใครรู้ “มันมีความหมายว่ายังไงหรือครับ”

“ผืนดีค่ะ”

มหาเสน่ห์พยักหน้าเห็นด้วย ดีจนเขาคลังทีเดียว เลื้อยที่เสียวไปถึงหัวนม!

“ดิฉันเคยได้ยินว่าถ้าผืนเห็นงูเผือกจะเจอเนื้อคู่ที่ดีมาก หรือจะได้บิรารมาช่วยอุปถัมภ์คำจุนให้ชีวิตเจริญรุ่งเรืองขึ้นค่ะ”

มหาเสน่ห์ยิ้มออกมา อุปถัมภ์คำจุนอย่างนั้นหรือ เห็นจะจริง ก็เธอให้เงินให้โทรศัพท์เขานี้นา ชายหนุ่มหันไปขอบคุณพยาบาลเบาๆ ก่อนจะหลับตาลง เพราะว่าหลับไปแล้วจะผืนเห็นงูเผือกอีกครั้ง

แอสตันเดินทางมาถึงโรงพยาบาลราวตีสี่กว่า สิ้นหน้าเหน็ดเหนื่อยของคนสนิททำให้มหาเสน่ห์บอกให้ลูกน้องนอนพัก เขาสั่งให้พยาบาลออกไปด้านนอกเพราะมีคนมาเฝ้าแล้ว ความจริงเขาไม่จำเป็นต้องมีพยาบาลเฝ้าสักนิด แต่พุทธลักษณะไม่ยอม เขาเลยจำใจอยู่ร่วมห้องกับผู้หญิงที่จ้องเหมือนจะเขมือบเขาไปทั้งตัว

“นายจะเอายังไงต่อครับ” พักผ่อนพอแล้ว แอสตันก็ถามทันที เขาได้ระดมพรรคพวกเพื่อสืบว่าใครเป็นคนทำร้ายมหาเสน่ห์ แต่ก็ยังเสียบเซียบ ราวกับมีผีบังตา

มหาเสน่ห์เหิงวางโทรศัพท์จากลูกสาว โดยอ้างว่ามีธุระต้องมาติดต่อดูธุรกิจ ส่วนพี่ชาย เขาก็บอกว่ามาเที่ยวกับสาวๆ ในสังกัด

“ไม่รู้สิ สืบได้หรือยังว่าใครทำร้ายฉัน”

“ยังครับ เรื่องเสียบจนน่าหวาดหวั่น” แอสตันบอกตามที่รู้สึก

มหาเสน่ห์หัวเราะ เขามีศัตรูก็จริง แต่มีจำนวนเท่าๆ กับมหาโชคและมหาลาภ แล้วใครกันที่กล้าทำร้ายเขา

“วงจรปิดที่โรงแรมไม่มีภาพคนนำส่งเสีย ทุกอย่างไว้ร่องรอยครบ นาย นำแปลกมากมาย” แอสตันบอก ใครที่กล้าเล่นกับฟาเบรกลาส คนคนนั้นต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ

“สืบต่อไป แล้วอย่าให้คุณป้ากับแม่ระแคะระคายล่ะ” มหาเสน่ห์กำชับ

“ครับนาย” แอสตันรับคำสั่ง เขาเดินทางมาที่นี่พร้อมกับลูกน้องอีกสองคน เรื่องนี้จะไม่ถึงหุนายใหญ่แน่นอน “อ้อ เมื่อเข้าคุณชายหยงคังโทร. เข้าเครื่องผม คุณชายโทร. หานายตั้งแต่วันเกิดเรื่องแล้วครับ”

มหาเสน่ห์เลิกคิ้ว ก่อนจะนึกได้ว่าก่อนเกิดเรื่องเขาเพิ่งทะเลาะกับอีกฝ่าย “มันว่าไงล่ะ” เขาถามเสียงเอื่อย

“คุณชายสั่งไว้ให้นายโทร. กลับครับ”

ไม่ถึงห้านาทีต่อมา เสียงใต้ครมก็ดังไปทั่วห้อง มหาเสน่ห์กำลังทะเลาะกับหยงคังอีกตามเคย แอสตันส่ายหน้า ด้วยเห็นจนชิน สองหนุ่มไม่กินเส้นกันมาแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่จำความได้ก็มีเรื่องชกต่อยด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง เช่น ‘พ่อถูรวยกว่าพ่อมึง’ หรือ ‘โตขึ้นกูจะหล่อกว่ามึง’ โตขึ้นหน่อยก็เป็น ‘กูมีสาวเยอะกว่ามึง’ หรือ ‘ของกู...กว่ามึง’

คนสนิทของมหาเสน่ห์กุมขมับ ‘เครียดเรื่องเจ้านายโดนทำร้ายแล้วยังต้องมาเครียดเรื่องอียังอีกป้ะ! ตูละเซ็งเปิด!’

“ไอ้ห่าลาก ไอ้ดีสำสอน!”

บทสนทนาเวิ้งด้วยประการฉะนี้...

“พวกรุ่นนี้ผมจะให้คนไปจองตัวเครื่องบินเลยนะครับ” แอสตันรอให้อีกคนใจเย็นลงแล้วจึงเอ่ยขึ้น ท่าทางซังกะตายของมหาเสน่ห์ตอนนี้ชัดใจเขายิ่งนัก อยู่ด้วยกันมาเป็นสิบปีไม่เคยเห็นเป็นแบบนี้มาก่อน ขนาดตอนโดนโบตันโกรว ยังไม่มีสีหน้าทุกขปนเครียดเท่าตอนนี้เลย

“อย่าเพิ่ง!” มหาเสน่ห์มองโทรศัพท์ในมืออย่างซึ้งใจ เมื่อกลางวัน

มีสายโทร. เข้าก็จริง แต่พอเขารับ อีกฝ่ายก็ขอโทษขอโพยว่าโทร. ผิด บอกว่าโทร. หาน้องสาว ชายหนุ่มกดไล่หารายชื่อที่บันทึกเป็นอักษร ภาษาอังกฤษ ‘Takob’ คือหนึ่งในตัวเลือก

‘คนอะไรชื่อแปลก’ มหาเสน่ห์หิดิด แขนขากระบี่เยอะแยะไม่ใช่ ดันชื่อ ‘ตากบ’ หรือจะเป็นคนแก่ที่ชื่อกบ เขาไม่รอช้ารีบกดโทร. ออก

แอสตันยืนฟังเจ้านายสนทนากับปลายสาย รอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้าหล่อเหลาทำให้บอดีการ์ตูนหนุ่มอยากรู้ แต่จนแล้วจนรอดมหาเสน่ห์ก็ไม่ได้ทำให้ฟัง หนุ่มทรงเสน่ห์นั้นนอนกดโทรศัพท์มือถือแล้วผล็อยหลับไป ทั้งให้เขาเ็นมองอย่างงุนงง

ทำหน้าที่เหมือนเด็กหนุ่มรักไปได้!

“ทำไมยังไม่ได้เรื่อง!” เสียงตวาดดังลั่นห้องทำงาน ทำให้ร่างเล็กที่ยังมีเค้าความงามลุกขึ้นไปดูบแผ่นหลังสามี

“ใจเย็นๆ สีคะพาบี้” แม้เธอจะร้อนใจที่ลูกชายคนเล็กโดนทำร้ายขนาดไหน แต่ก็ต้องเก็บกลั้นเอาไว้ ต่อหน้าบาริوارตั้งมากมาย เธอจะร้องไห้ฟูมฟายได้อย่างไร

“เย็นไม่ไหวแล้วลิล่า ทำแบบนี้มันหยาบกันชัดๆ” คนที่รักลูกยิ่งกว่าอะไรบอกอย่างแค่น้ำจืด สบถสาบานว่าพวกที่กล้าทำร้ายมหาเสน่ห์จะต้องไม่ตายดี

“เรื่องเงียบสนิท รวากับว่ามันเตรียมตัวมาดีครบนาย ตามกลิ่นยังงี้ก็ไม่พบ” เวย์ อติตบอดีการ์ตูนมือหนึ่งที่ผันตัวมาเป็นคนสนิทรายงาน

“ฉันอยากรู้จริงๆ ใครมันกล้าแห่จู่โจมฉันวะ” คำหยาบที่พ่นออกมาติดกัน ส่งให้มีอบางที่ลูบหลังเมื่อครู่ ดีเข้าที่หัวไหล่ของคนพูด ใจคนโดนตีหล่นดับไปอยู่ตาตุ่ม นี่ถ้าพิกัดเป็นศิวะทุยุๆ ของเขา งานนี้คงได้อับอายขายขี้หน้า

“หยาบคายจริงๆ ลูกติดคำหยาบจากคุณนี่แหละ” ลีลาวดีพูดถึงลูกเสียงสั่น ฟาบีโด้เลยรีบไล่ลูกน้องออกไปจากห้อง แล้วรวบตัวภรรยาคู่ทุกซั่คุ้ยากมานั่งตัก

“โอ๊ยๆ ไม่เอาน่าลีลา อย่าห่วงไปเลย แอสตันมันโทร. มาบอกแล้วว่าเห่นไม่ได้เป็นอะไรมาก” ฟาบีโด้บอกตามที่บอดีการ์ดของลูกชายรายงานว่าไม่บาดเจ็บ ไม่มีแผล

“ใครกันคะ ใครมันกล้าทำร้ายลูกเรา” น้ำเสียงสั่นเครือของเธอทำให้คนเป็นสามีที่เกลียดน้ำตาภรรยามากที่สุดในโลก อยากจะยิงหัวคนที่ทำให้ภรรยาเขาร้องไห้

“ไม่ว่ามันจะเป็นใคร ผมให้สัญญาเลยว่าจะจัดการมันอย่างสาสมทีเดียว”

“แล้วลูกล่ะคะฟาบี จำปาห้วงลูก...” เพราะเสียงมาแบบยังไม่ให้ไต่ไรไม่ให้ตอม เธอจึงเป็นห่วงมาก

ฟาบีโด้แอบทำหน้าเหยเหย นี่ถ้าลีลาวดีรู้ว่าลับหลัง มหาเสน่ห์เจอเท่าพี่ๆ เสียจนซินมีหวังบ้านแตก แคได้ข่าวว่ามหาโชคซุ่มน้องชาย เธอยังวันสามวันแปดวัน

“ยายจ๋า...” เสียงหวานดังแว่วมาก่อนตัว ทำให้ทองสุขที่นอนป่วยยี้มออกมา ส่วนน้องสาวที่มาเฝ้าอาการก็ลุกเดินไปชะเง้อดูจากชานบ้าน

“งามนั่นเอง มาสิมา”

งามระยิบว้างขึ้นบันไดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม วันนี้คือวันที่ทองสุขออกจากโรงพยาบาลมาพักที่บ้าน แป้นวี่งมารับถุงผลไม้ในมือเธอไปเก็บ

“นี่ก็จะไม่มาแล้ว ยายรอทุกวันเลย” คนป่วยตัดพ้อ

“โอ้ ก็งวดนี้ยายทองก้อนเล่นพายายไปรักษาตัวถึงกรุงเทพฯ นี่จะ

งามเลยไปเยี่ยมไม่ได้ ช่วงนี้ม้งงานทุกวันเลย” เธอพูดเสียงอ่อนให้หน้า
สงสาร หวังให้คนป่วยเห็นใจ หากว่าทองสุขรักษาตัวที่โรงพยาบาล
ประจำอำเภอเหมือนทุกครั้ง เธอก็ไปเยี่ยมทุกวันอยู่แล้ว

“โดนใช้หวัตเลนงานคราวนี้ เล่นเอายายเซ็ดไปเลย” คนป่วยไอ
ค็อกแค็กสลับพูด

“ก็บอกแล้วว่าอย่านั่งตากละอองฝน ยายก็ไม่เชื่องาม”

ทองสุขยิ้มนิดๆ อย่างเอ็นดู เป็นเพราะไม่เชื่อคำแม่สาวน้อยนี้
แท้ๆ งวดนี้เลยป่วยจนได้

“ยายก็อ่อนแอประสาคนแก่นั่นแหละ ว่าแต่เราเถะวันนี้ไม่ต้อง
ไปเล่นลิเกอะระ”

งามระยับส่ายหน้า “วันนี้งามขอสูงฟ้าหยุดมาดูแลยายจะ จะมา
นอนเป็นเพื่อนยายสักสองคืน ไม่มีงาม เขาก็เล่นกันได้ บทงามไม่ได้โดด
เด่นอะไร” หญิงสาวพูดด้วยความน้อยใจ คนป่วยเลยพุงตัวลุกโดยมี
แป้นช่วยประคอง มือเหี่ยวยื่นคว้ามือบางนุ่มนิ่มเอาไว้

“แม่งาม...ยายบอกก็ที่แล้วว่าอย่าน้อยใจ บทอะไรก็สำคัญทั้งนั้น
เพื่อตัวใหญ่ๆ จะขับเคลือนไปได้อย่างไร หากไม่มีเพื่อนตัวเล็กๆ อย่าง
เราอี ลิเกจะสนุกอะถ้ามีแค่พระนาง” คนสูงวัยหยุดพักหายใจ “ตัวโกง
ตัวโจ๊ก ตัวประกอบหรือนางกะแหร่งก็สำคัญเท่าๆ กันนั่นแหละ แม้ว่า
ต่อหน้าคนดู พระนางจะโดดเด่น ก็ให้เราคิดว่าเรานะสำคัญไม่น้อย
ถ้าไม่มีเราเขาก็ไม่เด่น!”

งามระยับยิ้มหวานประจบเมื่อเห็นทองสุขทำหน้าดู ตั้งแต่แม่
แต่งงานและย้ายไปอยู่กับเคียงฟ้า เธอก็ได้ทองสุขคอยอบรมสั่งสอน
เพราะแม่ต้องออกไปดูการแสดงด้วย ชีวิตที่ขาดความอบอุ่นทำให้งาม-
ระยับยึดเอาหญิงชราเป็นที่พึ่ง พอแม่ตายจาก ทองสุขจึงเป็นคนเดียว
ในชีวิตที่เธอเหลืออยู่

“เข้าใจแล้วจะยาย ต่อไปจะไม่คิดน้อยใจอีกแล้ว” หญิงสาวกอดคนสูงวัยด้วยความรัก

“ถ้าลำบากนักก็ไม่ต้องไปเล่นมันหรรอก พ่อฟ้าเขาก็ไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อยถ้าเราจะไม่ทำงาน เขาเลี้ยงเราได้สบาย”

ศึระหุทุยที่ซบอกรทองสุขส่ายไปมา “ไม่เอาหรรอกจะ เดี่ยวคนอื่นหาว่าขี้เกียจ” คนตอบหน้ามุ่ม เรื่องนี้ขัดใจเธอมาก เธออยากเลิกเล่นหลายครั้งแล้ว ซึ่งเคียงฟ้าก็ไม่ได้ว่าอะไร แต่มีข้อแม้ว่าต้องไม่ไปทำงานที่อื่น เคียงฟ้าจะให้เธออยู่บ้านเฉยๆ

“เขาไม่ให้ทำงานที่อื่น ก็ออกมาเปิดกิจการของตัวเองซะสิ” ทองสุขแนะนำอย่างอ่อนใจ ลูกเลี้ยงกับพ่อเลี้ยงคู่นี้แม้จะไม่เกลียดกัน และฝ่ายสูงวัยกว่าออกจะรักและเอ็นดู แต่คนขี้น้อยใจในอ้อมกอดนี้สิ ตั้งป้อมต่อต้านทุกกระบวนท่า ไม่ไว้วางใจ ไม่แสดงออก แต่ต้องเจ็บเป็นที่สุด

“ขายข้าวแกงนะหรรอกจะยาย” งามระยับถาม เธอเคยปรึกษาเรื่องนี้หลายครั้งแล้ว แต่เดิมทองสุขมีอาชีพขายข้าวแกงที่ตลาด ฝีมือของทองสุขขึ้นชื่อทีเดียว แต่เมื่อแก่ตัวลงเลยเลิกขาย

“อ้อ วันละห้าหกออย่างพอที่แรงเราจะทำได้ก่อน ยายสนับสนุนนะ เพราะเราทำอาหารอร่อย ถ้าได้ขายรับรองเลยว่าจะต้องมีลูกค้าประจำแน่นอน”

งามระยับยิ้มจนปากจะฉีกถึงหู “งามเก่งเพราะยายนั่นแหละจะถ้าไม่ได้ยายป่านนี้งามคงเร่ร่อนอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้”

ทองสุขทุบเบาๆ ที่กระหม่อมบาง คำว่าเร่ร่อนทำให้เธอใจหายนึกถึงอดีตขึ้นมาทันที ตอนที่สุดภูณเสียชีวิตใหม่ๆ งามระยับเหมือนเด็กบ้านแตกไร้ที่พึ่ง จากเคยตั้งป้อมคิดว่าพ่อเลี้ยงมาแย่งแม่ แย่งสมบัติพ่อเลี้ยงยิงไปกันใหญ่ ตอนนั้นทองสุขรั้งตัวเด็กบ้านแตกไว้ได้ กว้างามระยับจะทำใจและเข้าใจทุกอย่างก็ต้องใช้เวลานานทีเดียว

สองยายหลานคุยกันเรื่องทำอาหารขาย งามระยับออกตัวว่า
อยากลองขายอย่างอื่นก่อน “งามขายหมูสะเต๊ะก่อนดีกว่ามัยยาย น้ำ
จิ้มรสเด็ดที่ยายสอน งามว่ามันต้องเวิร์กแน่ๆ” การขายกับข้าวมันยุ่ง
ยากเกินไป เธอยังไม่กล้า จึงอยากลองขายหมูสะเต๊ะก่อน

“อืม ก็ดีนะ ไม่ยุ่งยากมาก ให้แบ่งไปช่วยอีกคน”

“โอ้ย...” งามระยับโบกมือว่อน “ไม่ต้องหรอกจ๊ะ แค่เตรียมของ
ให้พร้อม ตอนขายงามขายคนเดียวได้สบาย คงรบกวนแค่ตอนเตรียม
ของเท่านั้น”

“เอายังงั้นก็ได้ ไร่ยายจะไปคุยกับพ่อฟ้าให้ละ ว่างามไม่อยาก
เล่นลิเกแล้ว”

ใบหน้าสวยหวานสลดรูป เธอไม่เคยคิดอยากเลิกเล่นลิเกสักครั้ง
แต่ความฝันของแม่...เธอยังอยากจะทำให้เป็นจริง งามระยับตอบรับ
อ่อยๆ เลยพลอยทำให้ทองสุขส่ายหน้าด้วยความเห็นใจ

“ที่ยายอยากให้ขายอาหาร ก็เพราะว่ายายมองออกว่างามจะไม่
เล่นลิเกไปตลอดชีวิตหรอก”

พระจันทร์กลมโตบนท้องฟ้าทำให้ร่างบางที่นอนอยู่นอกซาน
แหงนมอง “พระจันทร์จะเหาะบ้างมัยฟิงาม” แป้น เด็กสาวที่น้องของ
ทองสุขจ้ำงมาดูแลถามขึ้น งามระยับหันมามยิ้มให้คนที่นั่งรืดเสื้อผ้าห่ม
ออกไป

“ไม่รู้สิ เขาวามีตายายอยู่บนนั้น ก็คงไม่เหาะหรอกมั้ง” เธอตอบ
กั๊กเสียงหัวเราะ แป้นยังเด็กนัก อายุเพิ่งจะสิบสาม พ่อแม่ไม่มีเงินส่ง
เรียนต่อ น้องสาวของทองสุขจึงรับมาทำงาน แต่พอมายู่ ทองสุขก็
คะยั้นคะยอให้แป้นเรียนต่อ โดยมีหญิงชราออกทุนการศึกษาให้

“จันทร์เอ๋ย...จันทร์เจ้า ขอข้าวขอแกง ขอแหวนทองแดง ผูกมือ

น้องข้า ขอช้าง ขอม้าให้น้องข้าขี่ ขอแก้วให้ให้น้องข้านั่ง ขอเตียงตั้งให้น้องข้านอน ขอละครให้น้องข้าดู...ตอนเด็กๆ ฉันเคยท่อง ฟังามเคยหรือเปล่า” แบนถาม

“เคยสิ แม่พี่พาขอพรจากพระจันทร์ประจำแหละ แต่ไม่เคยสมหวังเพราะพี่เป็นลูกคนเดียว” จบคำสองสาวก็ประสานเสียงหัวเราะกันคึกคัก

“ฟังามจะเลิกเล่นลูกจริงหรือ” แบนถามขึ้นหลังจากได้ฟังามระยับคุยกับหญิงชราเมื่อตอนเย็น

“ฮือ คงจั้นแหละ พี่จะเล่นไม่เล่นก็ไม่กระทบกับใครหรอก”

“จั้นให้แป้นไปช่วยนะ อีกสองวันแม่แป้นจะมาอยู่ที่นี่ ไม่ก็อาทิตย์ก็ปิดเทอม ถึงตอนนั้นแป้นคงว่าง” แป้นพูดราวกับเตรียมตัวมาอย่างดี งามระยับยิ้ม แม่ของแป้นจะมาดูแลทองสุขชั่วคราว เพราะช่วงนี้คนแก่สุขภาพไม่ค่อยจะสู้ดี

“แล้วน้องๆ เราละ ใครดู”

“พ่อแหละจะฟังาม แต่ถึงไม่มีพ่อ พวกมันก็ดูแลตัวเองได้ หุ่นข้าวเป็น ทอดไข่ได้ก็ไม่อดตายแล้ว”

“อ้อ ยังเด็กกันอยู่เลย มีพ่อดูแลนะดีแล้ว”

งามระยับนอนหงายมองพระจันทร์ต่อ จู่ๆ ภาพใบหน้าหล่อเหลามีรอยฟกช้ำก็ผุดขึ้นในความคิด “บ้าจริง ทำไมต้องคิดถึงอิตานันด้วย” เธอบ่นลืมจាំอย่างหัวเสีย ตั้งแต่กลับจากโรงพยาบาลเธอก็ตั้งใจว่าจะเลิกคิดถึงเขา ทุเรศจริงๆ เจอหน้ากันครั้งแรกก็กลวงลามเธอแล้ว

ครั้งแรกที่เจอก็หอมแก้ม พอเจออีกครั้งเขายังขโมยจูบแรกเธอไปอีก!

ปากฝั่งคนอยู่โรงพยาบาล ตอนนี้กำลังนอนกระสับกระส่าย เหมือนจะลงแดงเสียให้ได้ “อะไรวะเนี่ย” มหาเสน่ห์สับถัดงลั่น เขาโหยหา กลิ่นกายหอมอ่อนๆ ของผู้หญิงคนนั้น คนที่ทำให้โลกของเขาพลิกคว่ำมา ตั้งแต่ได้จูบเธอ

“นายเป็นอะไรครับ” แอสตันรีบลุกมาดู

“คิดถึงผู้หญิงคนนั้นวะ” มหาเสน่ห์บอกตามตรง เมื่อกลางวันเขา เล่าเรื่องเธอให้คนสนิทฟังแล้ว และสั่งให้รีบสืบประวัติเธออย่างเร่งด่วน ด้วย

“คิดถึงแบบไหนครับ” แอสตันถามแล้วก็ก้มหน้าซ่อนยิ้ม หนุ่ม ทรงเสน่ห์ไม่เคยมีอาการแบบนี้สักครั้ง ชีวิตที่ไม่เคยขาดผู้หญิง พอมาเจอคนที่ใช่จริงๆ ทำให้เป็นได้ถึงเพียงนี้เชียวนะหรือ

‘เห็นที่ว่าเรื่องนี้ต้องถึงครูองค์ณา เอ๊ย นายโหยอย่างเน่จน!’

“ไม่รู้สิ บอกไม่ถูก มันปนๆ กัน เหมือนตอนโดนจับแยกจากแม่ ครั้งแรกเลยวะ”

คนฟังกลั่นยิ้มจนปวดกระพุ้งแก้ม ถ้ามีความรู้สึกนั้นปนอยู่ด้วย เห็นทีครั้งนี้จะไม่ใช่เรื่องเล่นๆ อีกต่อไป แอสตันเหลือบมองอดีตลูกแห่ง ติดแม่อย่างช้าๆ ครอบครัวยุคเขาได้รับการฝึกให้เป็นบอดีการ์ดมาหลายชั่วคน ปัจจุบันพ่อของเขากลายเป็นคนสนิทของฟาปิอัส ในขณะที่ทั้งคู่อีกสองคนไปทำงานกับพี่ชายของลีลาวดีที่วังเวียง ประเทศลาว

“นายคงชอบเธอเข้าแล้ว”

มหาเสน่ห์เฝ้ามองลูกน้อง แอสตันพูดเหมือนมานั่งอยู่ในใจ เขา ชายหนุ่มไม่ตอบ เขานอนตะแคง มองออกไปนอกหน้าต่าง พระจันทร์ลอยเด่นบนท้องฟ้า หัวคิ้วขมวดมุ่น คนอย่างเขาจะหรือจะชอบใครจริงจัง ผู้หญิงที่ผ่านมาก็ชอบหมดแหละ เพียงแต่ไม่เคยมีคนไหนทำให้เขาคั่งเหมือนเธอคนนี้ มหาเสน่ห์หยิบโทรศัพท์มือถือถือเครื่อง

เล็กขึ้นมา เขาต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่ได้กลิ่นเธอจากมัน

“ไม่รู้สิ ถ้าเจอหน้ากันฉันต้องขอพิสูจน์อีกครั้งแน่!”

หนุ่มทรงเสน่ห์ปฎิญาณกับตัวเอง พรุ่งนี้แหละที่เขาจะไปพิสูจน์ความรู้สึกบ้าๆ นี่ ถ้าผลที่ออกมาคือใช่ ผู้หญิงที่กล้ำทับเขาไปก็คืองูเหือกในความฝันเขาอย่างแน่นอน งูที่มีกลิ่นจูงใจ ทำให้เขาคิดถึงแต่เธอ ปากหยักลึกเหยียดยิ้ม พอคิดถึงงู เขาก็เผลอนึกถึงการละเล่นพื้นบ้านของไทยที่เคยเล่นกับพี่สาวเมื่อครั้งยังเด็ก

(พ่องู) แม่งูเอ๋ย...กินน้ำบ่อไหน

(แม่งู) กินน้ำบ่อโคก โยกไปก็โยกมา

(พ่องู) แม่งูเอ๋ย...กินน้ำบ่อไหน

(แม่งู) กินน้ำบ่อหิน บินไปก็บินมา

(พ่องู) แม่งูเอ๋ย...กินน้ำบ่อไหน

(แม่งู) กินน้ำบ่อทราย ย้ายไปก็ย้ายมา

ปากหยักยิ้มกว้างขึ้น เมื่อนึกถึงท่อนสุดท้าย

กินหัวกินหางกินกลางตลอดตัว!

5

First love รักแรก

นี่ไม่ใช่ความบังเอิญ ที่เราได้เจอกัน

อาจเป็นพรของสวรรค์ ที่สร้างเราคู่กัน
และมันคือทุกๆ สิ่ง พวกเขานั้นสร้างมา
ให้คนธรรมดาได้พบปาฏิหาริย์

แอสตันเกือบหัวเราะพรีตออกมา ดีที่กลั้นเอาไว้ทัน ร้านข้าวมันไก่
ร้านนี้เปิดเพลงได้ตรงใจเจ้านายเขาเหลือเกิน เสียงไอศกรีมเคັกดั่งขึ้น
ทันทีที่ได้ยินท่อนฮุคของเพลง มหาเสน่ห์รับกระดาศมาเชิดปาก พร้อม
ทั้งถลึงตาใส่ลูกน้องคนสนิท

‘แม่่งข้าตายละ!’

“เพลงเพราะนะครับนาย” แอสตันอดแซวไม่ได้ นานๆ จะได้เห็น
มาดนี่ของมหาเสน่ห์ ปกติเห็นแต่มาดกวนๆ และจ้องแ้งกับพี่ชาย ตั้งแต่
โดนตีหัวก็แปลกตากว่าเดิมมาก ดูเป็นคนจริงจังแถมยังขี้อายมากขึ้น...
จนน่าตกใจ

“เพราะพร่อง...เมิงสิ ฟังไม่รู้เรื่อง”

³ เพลง กามเทพ : รัม 3.50

คนโดนด่าถึงพอยังยิ้มได้ ปานนี้พ่อเขาคงจามยกใหญ่ ที่โดนมหา-
เสน่ห์พาดพิง

“เนื้อเพลงหมายถึงคนสองคนมาเจอกันได้ เพราะฟ้าลิขิต พรหม
ลิขิตกำหนดเอาไว้แล้วครับ” คนที่เข้าใจภาษาไทยพอๆ กันอธิบายกล้วย
เสียงหัวเราะ

“เสือก!”

คำตอบที่ได้รับ ส่งให้แอสตันหัวเราะร่าออกมาในที่สุด “หน้าแดง
กำเลยว้ย...”

มหาเสน่ห์ก้มหน้าก้มตากินข้าว ใบหน้าที่ยังพกรำทำให้เคี้ยวข้าว
ไม่ถนัด จนปานนี้เขายังสับสนไม่ได้ว่าใครเป็นคนทำร้ายเขา ยิ่งคุ้ยยิ่งค้น
ก็ยิ่งมีตสนิท รวบรวมว่าพวกที่ทำร้ายเขาได้หายไปจากโลกนี้ คิดแล้ว
ชายหนุ่มก็ขบขมเข้าหากันอย่างเจ็บใจ

บ้านไม้หลังไม้ใหญ่แวดล้อมไปด้วยแมกไม้ ตะขบเป็นคนแจ้ง
ว่าผู้หญิงคนนั้นอยู่ที่นี้ เขาได้คุยกับเจ้าของเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านที่กซื้อ
เอาไว้ว่า ‘Takob’ ซึ่งเขาอ่านเป็น ‘ตากบ’ และที่ตะขบยอมคุยกับเขา
เพราะเขาออกตัวว่าเป็นคนที่หญิงสาวช่วยเหลือไว้ และเธอก็ให้เงินกับ
โทรศัพท์แก่เขา เขาจึงอยากตอบแทน

การที่ได้รับรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นมีอาชีพเล่นลิเกทำให้เขาแปลกใจ
ยิ่งนัก เขาชอบศิลปะแขนงนี้ตั้งแต่ได้ดูครั้งแรกในงานวันเกิดของยาย
ที่คุ้มบุษบา จากนั้นก็หาวิธีติดตามดูทุกครั้งที่มีโอกาส

“มาหาใครคะ” แบนวิ่งออกมาถาม เด็กสาวผงะเล็กน้อยที่เห็น
ฝรั่งตัวโต เพราะไม่รู้ว่าเขาฟังออกหรือไม่ แต่พอเห็นรอยยิ้มของเขา
เด็กสาวก็โล่งใจ มือที่เลอะไปด้วยสีเหลืองทำให้มหาเสน่ห์หงส์สย แบน
ได้แต่ยิ้มก่อนจะแถลงไข “กำลังทำหมูสะเต๊ะคะ มือเลยเลอะไปหน่อย”

แต่มหาเสน่ห์หาคิดว่าไม่หน้อยอย่างที่เด็กสาวบอก “ผมมาหางามครับ” เขาเรียกชื่อเธอเหมือนอย่างที่เคยขบเรียก เพราะไม่รู้ชื่อจริงของเธอ และไม่ได้ถามให้ตะขบสงสัย

“อ้อ ฟิงามอยู่ด้านในคะ” แป้นรีบเปิดประตูต้อนรับทันทีที่ได้ยินว่ามาหางามระยับ แถมยังมีโทรศัพท์มือถือมายื่นยัน มหาเสน่ห์แอบอมยิ้ม ดูท่าเจ้าโทรศัพท์มือถือก็ออกแก๊งจะมีประโยชน์เกินตัวเสียแล้ว

เขาเดินตามเด็กสาวเข้าไปในบ้าน แอสตันซึ่งซ่อนอยู่แถวนั้นชะงัดมองตามเขา มหาเสน่ห์นิยมความร่มรื่นของบ้านหลังนี้ กวาดตามองไปรอบๆ ที่นี่นอกจากมีอากาศที่บริสุทธิ์แล้ว ก็ยังเต็มไปด้วยความอบอุ่น เหมือนตอนอยู่บ้านพ่อแม่อย่างไรวางนั้น

“ใครมาละแป้น” เจ้าของบ้านหลังร่มรื่นร้องถาม แป้นรีบวิ่งขึ้นเรือนนำหน้าแขกไปรายงานทันที

“เพื่อนฟิงามจ่ายาย”

คำตอบของแป้นทำให้งามระยับต้องวางมือจากแท่งกว้าที่กำลังชอยเป็นชิ้นเล็กๆ “ใครนะแป้น” ร้อยวันพันปีเธอไม่เคยพาเพื่อนมาบ้านสักครั้ง ไม่ว่าจะเป็นบ้านเคียงฟ้าหรือบ้านทองสุข วินาทีต่อมางามระยับก็ต้องตกตะลึง

“คะ...คุณ!”

“เพื่อนงามละคะ” เสียงของคนแก่ดึงความสนใจจากหนุ่มสาวมหาเสน่ห์นั่งบนพื้นไม้ขัดเงา เขายกมือไหว้คนสูงวัยอย่างนอบน้อม

“ผมเป็นเพื่อนของงามครับคุณยาย” ชายหนุ่มตอบ รีบสวมรอยด้วยการเรียกชื่อเล่นเธอ

‘ไม่จริง!’ งามระยับกรีดร้องอยู่ในใจ เธอไม่เคยเป็นเพื่อนกับเขา

“เอ...หน้าตาคุณๆ นะเจ้านะ” ทองสุขเพ่งสายตาสำรวจ คล้ายคลึงคล้ายคลาว่าเคยเห็นที่ไหน แต่นึกไม่ออก

“ยายนะ”

ต่อเมื่อทองสุขได้ยินเสียงงอดแงด ความทรงจำที่เลือนหายก็ผุดวาบขึ้นมาทันที ปากที่เปื้อนน้ำหมากยิ้มกว้าง ดวงตาฝ้าฟางจับจ้องไปที่หลานสาว “คนนี่เเองอะ แม่ตัวดี”

“อ้าย...งามระยิบอยากตาย”

“ไม่ใช่ยาย”

“จะไม่ใช่ได้ไง ก็เห็นอยู่” คนที่เคยเห็นรูปถ่ายเถียง นอกจากเคยเห็นรูปแล้ว ก็ยังรู้ด้วยว่าเด็กหญิงที่เลี้ยงดูมาเกือบสิบปีนั้นรู้สึกอย่างไร

“โธ่...” งามระยิบครวญอย่างแงงอน หญิงชราช่างไม่วีหวั่น้ำเธอบ้างเลย

บทสนทนาของยายหลานทำให้มหาเสน่ห์หมั่นใจมากขึ้นว่าผู้หญิงที่มีใบหน้านางสมชื่อ ต้องรู้จักเขาอย่างแน่นอน งามระยิบเลิกคุยกับทองสุข แล้วหันมาค้อนชายหนุ่ม ซึ่งเขาก็ได้แต่ยิ้มรับอย่างเอ็นดู

“หล่อจังเลยพี่งาม” แป้นกระซิบอยู่ข้างหลังเสียงไม่เบานัก เลยพลอยให้เจ้าตัวฉึกยิ้มกว้าง ไชว์ลักยิ้มสองข้าง เล่นเอาคนที่เห็นแทบละลายไปตามๆ กัน

“ชื่ออะไรนะเรา” เสียงของทองสุขดังชัดมนตร์เสน่ห์อันเกินห้ามใจของแขกผู้มาเยือน งามระยิบและแป้นกะพริบตาปริบๆ ก่อนก้มหน้าซ่อนความอาย

“มหาเสน่ห์ครับ” เขาตอบพลางยิ้มขำสีหน้าของใครบางคน

“หือ ว่านดอกทองนะอะ” ทองสุขเรียกอีกชื่อของว่านมหาเสน่ห์

“โธ่ เรียกมหาเสน่ห์เหอะครับ”

ทองสุขพยักหน้า “แล้วชื่อเราหมายถึงว่านหรือเปล่านั้น” หญิงชราถามอย่างใคร่รู้

“ใช่ครับ”

“แปลกนะ ไม่ค่อยมีคนเอามาตั้งสักเท่าไร ว่าคนอื่นมีถมเถิดไป...”
คนฟังยิ้มกว้าง คิดว่าหญิงชราคงหมายรวมไปถึงพวกวานมหา-
โชค และวานมหาลาภเป็นแน่

“พี่ชายฝาแฝดผมชื่อมหาโชคกับมหาลาภครับ”

“อ้อ แผลสามมีชื่อเป็นว่านหมด ดีจริงๆ” คนสูงวัยทำท่าครุ่นคิด
ซึ่งอีกสามคนที่เหลือต่างรว่าทองสุกจะพูดอะไรอีกไหม และก็ไม่ผิดหวัง
“มหาโชค เป็นว่านมงคล คนชื่อนี้ใครได้เป็นคู่ครองคงจะ ‘โชคดี’ ไม่เบา
ว่าแต่พี่ชายเราแต่งงานแล้วหรือยัง แล้วผู้หญิงคนนั้นเป็นไงบ้างล่ะพ่อ”
ทองสุกถามเป็นชุด ผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก ไม่เคยเจออะเจอะคนชื่อ
เป็นว่านสักครั้ง ยิ่งมาที่เดียวสามว่านนี้ น่าสนใจไม่น้อย

“แต่งงานครับ พี่สะใภ้ผมมีความสุข รวยไม่รู้เรื่องทีเดียวครับ”

คนแก่ถึงกับตบหัวเข่าดังคาดสลับกับไอเนื่องจากยังไม่หายไข้ดี

“ว่าแล้วมัยละ แล้วมหาลาภล่ะพ่อคุณ”

“เหมือนกันครับ รายนี้เหมือนได้ลาก่อนใหญ่จริงๆ” นึกถึงโบตัน
แล้วชายหนุ่มอดขำไม่ได้ ก็ตั้งแต่เจอพี่ชายเขา อีหนูก็เหมือนมีลาก
ก่อนใหญ่หล่นปลุงในมือจริงๆ

“อืม ขอตายหน่อยนะ มีแต่เรลียที่ยังไม่แต่งงาน” คนแก่รอบรู้
ทำให้มหาเสน่ห์ถูกชะตายิ่งนัก

“ยังครับ” เขาตอบพร้อมปรายตามองใครบางคน งามระยับ
เม็นหน้าหนีไปทางอื่น

“ใครได้ไปรังแต่จะกินน้ำตาต่างข้าวเพราะเสน่ห์อันแรงกล้า”
ทองสุกพูดกับมหาเสน่ห์แต่หางตาเลือบแลไปทางหลานสาว งามระยับ
หน้าซีดเผือด

“โอ้คุณยาย ขวัญหนีหมดแล้ว” มหาเสน่ห์หือตเป็นนัย สบตา กับ
คนสูงวัยแล้วก็ประสานเสียงหัวเราะ งามระยับหน้าเล็กล็กมองทั้งสองที่

หัวเราะอย่างกับรู้จักกันมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว

“แค้ๆ ยายขอตัวไปพักผ่อนก่อนนะพอ ไม่ค่อยสบายแล้วมันเหนื่อยง่าย”

แป้นรีบเข้ามาประคอง รู้ดีว่าทองสุขกำลังเปิดโอกาสให้งามระยับได้คุยกับเพื่อน ซึ่งเธอก็คงต้องขลุกอยู่ในห้องด้วย สาวน้อยคิดอย่างเสียดาย ‘ไม่น่าไปล้างมือไฉนเลย’

“คุณทำไม” งามระยับถามทันที

“มาหาคุณ” แม้จะนั่งห่างเป็นคืบ แต่มหาเสน่ห์ก็ได้กลืนตัวหอมๆ ของเธอเคล้ากับกลิ่นกาสะลองหรือดอกปีบที่ขึ้นอยู่มุมขวาของบ้าน ดอกของมันหล่นอยู่เต็มพื้นไม้ นี่เขาต้องบ้าแล้วแน่ๆ ที่คิดว่าตัวเธอหอมกว่าดอกปีบ

“มาหาทำไมละ” หญิงสาวชักหงุดหงิดที่เขาเล่นลิ้น ทั้งที่จริงๆ แล้วมหาเสน่ห์ไม่ได้คิดจะเล่นลิ้นกับเธอแต่อย่างใด แต่กำลังอยาก ‘แลกเปลี่ยน’ กับเธอมากกว่า

“คุณชื่ออะไร” คำถามแรกของเขาทำให้ใบหน้าสวยหวานที่เขาแอบเก็บไปฝันทั้งคืนแดงก่ำ

“คะ...คุณไม่จำเป็นต้องรู้หรอกัน” เธอตอบไม่เต็มเสียงนัก จะอะไรมากมายกับเธอก็ไม่รู้ เงินก็ให้ไปแล้ว โทรศัพท์มือถือก็ให้ แถมยังต้องเสียจูบแรกให้อีก ไม่รู้จะมารังควานเธอทำบ้าอะไร

“จำเป็นสิ”

“ไม่จำเป็น”

“จำเป็น”

งามระยับอยากจะกรี๊ด จากที่อายอยู่ดีๆ ตอนนี้เธอเริ่มกรุ่นโกรธจะปริแตก

“ฉันจะซื้ออะไรมันหนักส่วนไหนของคุณด้วยเล่า!” เธอตวาด
ออกไปอย่างลึมตัว

“แม่จาม...” มีเสียงปรามดังจากในห้อง หญิงสาวเลยได้แต่ฮึดอัด
อย่างขัดใจ

“จามระยับ” เธอเอ่ยชื่อตัวเองห้วนๆ ความเจ็บทำให้เธอแอบ
เสียใจเล็กน้อย ก่อนที่จะขมมันลง

มหาเสน่ห์ดีทีหน้าหนึ่งทั้งที่อยากจะหัวเราะเต็มแก้ม ‘แม่เว้ย...คน
กันเองแท้ๆ เชียว’ ชายหนุ่มยกมือขึ้นจับใบหู ท่าทางของเขาเรียกให้
เลือดลมสูบฉีดขึ้นมาบนหน้าใครบางคน

ใช่สิ...เธอเคยกระโดดกัดหูเขาจนได้เลือด หลังจากปะทะคารม
อีกรอบก่อนจะกลับบ้าน เสียงจัมดงแทรกแหวกอากาศจนจามระยับใจเสีย

พุทโธเอ๋ย...ตอนนั้นเธอยังเด็ก เก็บอาการไม่อยู่ โกรธมากเลย
แผลอกระโดดจับหูเขาจนเขียว

“นึกว่าใคร...ที่แท้ก็ ‘เชียว’ นี่เอง”

‘อ้าย...ไฉ่ป้าปากหมา!’

“เมื่อก่อนไม่เห็นตัวหอมแล้วก็สวยแบบนี้” เขาวិพากษ์วิจารณ์ต่อ
ทั้งที่รู้สึกหัวใจตัวเองพองโต นี่มันพรหมลิขิตชัดๆ เรื่องระหว่างเขากับ
เธอเหมือนปาฏิหาริย์ รวากับว่าฟ้าได้กำหนดเอาไว้แล้ว

นี่ไม่ใช่ความบังเอิญ ที่เราได้เจอกัน

อาจเป็นพรของสวรรค์ ที่สร้างเราคู่กัน

และมันคือทุกๆ สิ่ง ที่ทำให้เราได้รักกัน

มันถูกกำหนดแล้ว มันถูกกำหนดแล้ว

เนื้อเพลงที่เพิ่งได้ฟังครั้งแรกฝังแน่นในสมอง หนุ่มทรงเสน่ห์

สายห้วนน้อยๆ ‘ปล่อยเธอไปไม่ได้จริงๆ วะ’ เขาบอกตัวเองอย่างนั้น

งามระยับแทบจะหันไปคว้ามีดมาเฉาะหัวเขาเสียให้ได้ เมื่อได้ยินเขาวิจารณ์แบบนี้ “อย่าพูดมาก บอกมาซิว่าคุณมาที่นี่ทำไม รู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่นี้” เธอถามเสียงห้วน ไม่สบอารมณ์มากที่เขาบังอาจมาเรียกชื่อเก่าเธอ

“โห. หาพี่ตะขบ” เขาชูโทรศัพท์มือถือขึ้น งามระยับรอคำตอบต่อไป ในเมื่อเขายังตอบไม่ครบ “ผมกลับบ้านไม่ได้” มหาเสน่ห์เริ่มบ่นเรื่องอย่างทีถนัด

“อย่ามาโกหก โห. กริ่งเดียวก็มีคนแห่มารับแล้ว”

แต่ไม่ง่ายเสียทีเดียวที่จะทำให้งามระยับเชื่อ เมื่อเจอคนรู้ทันทีที่แค่ฮ่าปากก็เห็นไปถึงไส้ติ่ง

“คือผมต้องซ่อนตัว”

‘อันนี้ค่อยน่าเชื่อหน่อย’ งามระยับคิด

“พวกที่ลอบทำร้ายผมไม่ใช่มีจาชีพธรรมา พวกมันเป็นมาเฟียที่ขัดขากับพี่ชายผม มันเล่นงานผมเพราะ...” มหาเสน่ห์บ่นน้ำเป็นตัวประหนึ่งว่าเป็นเจ้าของโรงน้ำแข็ง แถมยังโบายความผิดไปให้พี่ชาย

“แล้วยังไงล่ะ คุณก็ไปซ่อนที่อื่นสิ” เธอตอบอย่างไรน้ำใจ

“ผมอยากมาหางาม อยากมาพิสูจน์...”

“พิสูจน์อะไร” งามระยับทำหน้าเหลือ

“พิสูจน์ว่าทำไมตั้งแต่พบคุณ ผมถึงเอาแต่คิดถึงคุณ กลืนตัวคุณตามหลอกหลอนผม ทำให้ผมนอนไม่หลับ ใจไม่สงบด้วย”

กลืนตัวบวกลำว่าหลอกหลอนทำให้งามระยับทำหน้าแบ่ ไม่ซึ้งสักนิด เธอไม่ได้มีกลิ่นเต่าเสียหน่อย แถมคำว่าหลอกหลอน เขาใช้กับผีไม่ใช่หรือ

“บ้าที่สุด กลับไปเลยนะ!” เธอตวาดแล้วรีบลุกเดินหนีลงบันได

ประโยคแรกๆ อาจไม่ลึกซึ้งเพราะฟังทะแม่งๆ แต่อาการนอนไม่หลับ ใจไม่สงบนี้สิ ทำเอาเธอหน้าร้อนจนต้องรีบเดินหนี ไม่อยากให้เขาเห็นว่า เธอหวั่นไหวมากแค่ไหน เพราะเธอก็รู้สึกเหมือนที่เขารู้สึกเสียเลย!

หญิงสาวเดินมาที่ใต้ต้นมะพร้าวหลังบ้านที่มีแคร่ไม้ไผ่สำหรับ หลบแดดมานอนกลางวันตั้งแต่ครั้งที่ยังเล่นลิเก เธอไม่ทันเห็นว่าคนที่ เธอเพิ่งไล่ได้เดินตามมาติดๆ “อู๊ย” หญิงสาวอุทานเมื่อโดนสวมกอดจาก ด้านหลัง ลมหายใจแผ่วรดลำคอ ส่งให้กายสาวแข็งทื่อ

“ผมคิดถึงคุณนะ” มหาเสน่ห์พึมพำบอกจากใจ ตั้งแต่เธอทิ้งเขา มา เขาก็เอาแต่คิดถึงเธอ ชายหนุ่มสูดกลิ่นกายสาวเข้าปอด กลิ่นนี้ แหละที่เขาโหยหาเจียนขาดใจ

คำว่า ‘คิดถึง’ จูโจมหัวใจคนฟังอีกกระลอก ไม่คิดว่าเขาจะกล้า พูดทั้งที่เพิ่งพบหน้ากันแค่ไม่กี่ชั่วโมง ขนาดเธอแอบดูรูปเขามาหลายปี ดีดัก ยังไม่กล้าพูดเลย ผู้ชายคนนี้ช่าง...หน้าด้าน!

“ผมจูบคุณอีกได้มั้ย”

“หา...”

ริมฝีปากร้อนบดเบียดลงมาทั้งที่ยังกอดเธอจากด้านหลัง มหา-เสน่ห์หิ้วใบหน้านามให้หันข้างพร้อมกับแหงนขึ้นจนคอตั้งบ่าเพราะความ สูงที่แตกต่างกัน ลิ่นร้อนรูกเร้าด้วยความกระหายอยาก ความหวาน ละมุนทำให้มหาเสน่ห์จับเธอหันมาเพื่อจะได้จูบถนัดถนี้ จูบที่เรียกร้อง เอาแต่ใจทำให้งามระยับเข้าอ่นยวบ ยังดีที่เขาพุงเอาไว้ และยกเธอ ขึ้นในที่สุด แขนเรียวยาวรอบคอเขา ขาที่ลอยไม่แตะพื้นไม่มีผลใดๆ กับ เธอทั้งสิ้น เพราะตอนนี้กำลัง ‘เมาจูบ’

ชายหนุ่มคำรามเสียงกระเส้าในลำคอ จูบจะะจะไม่ประกาศกำลัง พันธนาการหัวใจเขา รูปร่างของหญิงสาวในอ้อมกอดสมส่วนไปหมด ออกอิมคับซิบดเบียดอกร่างกว้างของเขา ชายหนุ่มแปลกใจยิ่งขึ้นเมื่อรู้สึกถึง

กลิ่นที่หอมซาบซ่านขึ้น เขาไม่ได้รู้สึกไปเองสักนิด ร่างกายงามระยับ ร่มร้อนและมีกลิ่นให้ชวนลุ่มหลง ไม่ได้หอมเย็นอีกต่อไปแล้ว แต่หอม แรงแบบที่ได้กลิ่นแล้วเขาแทบระเบิดพรั่งไปทั้งตัวทีเดียว

“คุณทำเสน่ห์ใส่ผมใช่ไหม” เขาผละจากริมฝีปากน่าจูบเพียงครู่ เพื่อถามไถ่ จมูกสูดดมกลิ่นกายสาวบริเวณซอกคอ

มันช่างเป็นคำถามที่เรียกสติซึ่งกระเจิดกระเจิงกลับมาได้ดีนัก และ...กำปั้นน้อยขัดเบรียงเข้าที่แก้มสาวซ้ารอยเกาทัณฑ์ หมดน้อยๆ แต่แรงไม่น้อยทำให้มหาเสน่ห์เซและมึนงงในคราเดียวกัน แขนสองข้าง เผลอปล่อยร่างบางให้เป็นอิสระทันทีที่เขาพลาดเหยียบท่อนไม้ และ กำลังจะเสียหลักหงายหลัง

“โอ๊ย!” คนที่ล้มลงนอนแบ็บกับพื้นส่งเสียงโอดโอย แผลเกาทัณฑ์ ไม่ทันหายก็ได้แผลใหม่ ลื่นร้อนได้ลื่นเลือดสดจากแผลในปากซึ่งเกิด จากกำปั้นเล็กๆ

“ไปให้พ้นหน้า ไอ้คนเฮงชวย!”

“ตาเถร!” ทองสุขที่เยี่ยมหน้าออกมาทางหน้าต่างตบอก ตัวเอง สั่งห้ามแป้นชะเง้อคอมอง คนสูงวัยรีบไล่แป้นไปทำอย่างอื่น เมื่อ เห็นหลานสาววิ่งขึ้นเรือนแล้ว แป้นหน้ามู๋เล็กน้อย อิดอดนินดน้อย ก่อนจะเดินออกไปจากห้องแต่โดยดี และพบบางมระยบกำลังนั่งหัน แต่งกวาเหมือนโกรธใครมาเป็นชาติ

“มันละหมดแล้วฟ้างาม” แป้นท้วงแล้วต้องใจหาย เมื่ออีกฝ่าย ตวัดดวงตาเขี้ยวขุ่นใส เด็กสาวมองฝรั่งตัวโตเดินขึ้นเรือนด้วยสีหน้า จืดเจื่อน แถมมุ่ปากยังมีรอยเลือด

‘ดูท่าสองคนนี้จะไม่ได้เป็นแค่เพื่อนกัน!’

เสียงทองสุขเรียกเด็กสาวทั้งที่เพิ่งไล่ออกมา ทำให้แป้นเสียตาย

‘กะว่าจะไปช่วยพี่งามแล้วเชียว’

มหาเสน่ห์ได้ยินเสียงคนสูงวัยก็เดาได้ว่าเหตุการณ์เมื่อครู่ต้องตกอยู่ในสายตาของหญิงชราอย่างแน่นอน ชายหนุ่มเดินเข้าไปนั่งข้างงามระยิบ

“ผมช่วยมัย” เขาถามเสียงอ่อน เธอตอบเขาแล้ว ทำไม่ถึงยังทำหน้าที่โกรธอยู่นะ

“ไม่ต้อง กลับไปได้แล้ว”

“คำก็โล่ สองคำก็โล่ นี่คุณไม่พอใจหรือที่เราได้พบกันอีกครั้งนะเชียว!”

หญิงสาวทิ้งมีด หันมาระดมกำปั้นทุบชายหนุ่ม มหาเสน่ห์หัวเราะว่า ‘ผู้หญิงคนนี้โกรธแล้วสววยอะ!’ ชายหนุ่มรวบข้อมือเธอไว้

“อย่ามาเรียกฉันว่าเชียวนะ” งามระยิบโกรธมากที่เขาเรียกเธอแบบนี้ ‘ตอนนี้นฉันสววยแล้วนะเว้ย’

“เชียว! น้องเชียวของป้า” มหาเสน่ห์หลยหน้าหลยตาล้อเลียน

“อ...ได้ป้าหีน!”

มหาเสน่ห์หือ่งแล้วระเบิดเสียงหัวเราะลั่นเรื้อน เอ้อ...ผู้หญิงคนนี้เรียกเขาว่าไอ้ป้าหีนด้วย

สีหน้าขบขันเต็มประดาของมหาเสน่ห์ทำให้งามระยิบนี่กอยากเกลียดผู้ชายคนนี้นี่ขึ้นมาตงิดๆ

“น้องเชียวก็น่ารักกับป้าหีนดี อืม...สมกันจริงๆ ด้วย” เขาพูดเองเออเอง

“ปล่อย!” คนไม่ยอมท้อล้อต่อเถียงด้วยพูดขึ้น มองเห็นประตูห้องที่แง้มไว้ก็รู้ว่าผู้เป็นยายคงจะฟังอยู่ มหาเสน่ห์ยอมปล่อยแต่โดยดี เพราะคิดอย่างเดียวกับเธอ

“กลับไปได้แล้ว”

“ไม่กลับ”

“เอ๊ะ” เธอทำเสียงสูงปรี๊ด

“ไม่เอ๊ะไม่เอ๊ะ ผมจะอยู่กับงาม” คนคิดแผนได้เมื่อครูบอก
หน้าตากรุ้มกริม

“จะบ้าเหวอ คุณจะมาอยู่กับฉันได้ยังไง”

“ได้ดี แค่มิห้องให้ผมนอน มีเสื้อผ้าให้ผมใส่ ผมก็อยู่ได้แล้ว”

“ไม่ได้ ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับคุณ” งามระยับบอกด้วยสีหน้า
จริงจัง

“ผมไม่มีที่ไปนะงาม” เขาออก เห็นเธอทำหน้าจริงจังเลยเริ่มจะ
เกรงนิดๆ

“เอาเงินนั้นไปเช่าโรงแรมอยู่สิ” เธอწყျပကပကပไปที่เงินเก็บของเธอ
ทั้งชีวิต

“ถ้าคืนเงิน จะให้ผมอยู่ด้วยหรือเปล่านั้น”

หญิงสาวเลิกคิ้ว ผู้ชายคนนี้ช่างที่ก็ดูเอาแต่ใจ แต่เฉลวเข้าหน่อย
ก็ทำท่าเหมือนจะอ้อน “ไม่! กลับไปเถอะคะ” เธอปฏิเสธเสียงอ่อน

“ถ้างามไม่ให้ผมอยู่ด้วย ผมจะประกาศให้ทั่วว่าคุณกับผม เรา
จูบกันแล้ว แบบดูดีมีด้วย!”

“บ้าสิ!”

“ไม่บ้าเหวอ ผมพูดจริงทำจริงนะจะบอกให้ ลองกับคุณยายก่อน
มั๊ยละ เดี๋ยวผมจะเดินเข้าไปบอก...”

“คะ...คุณมัน...”

“ขอผมอยู่ด้วยนะงาม พักเดี๋ยวเท่านั้น ผม...” มหาเสน่ห์พูด
ไม่ออก จะให้บอกได้อย่างไร ชื่นเธอรู้ว่าเขาอยากอยู่ใกล้เพราะกำลังรู้สึก
ขาดเธอไม่ได้ มีหวังโดนหาว่าบ้า!

“กลับไปซะ!”